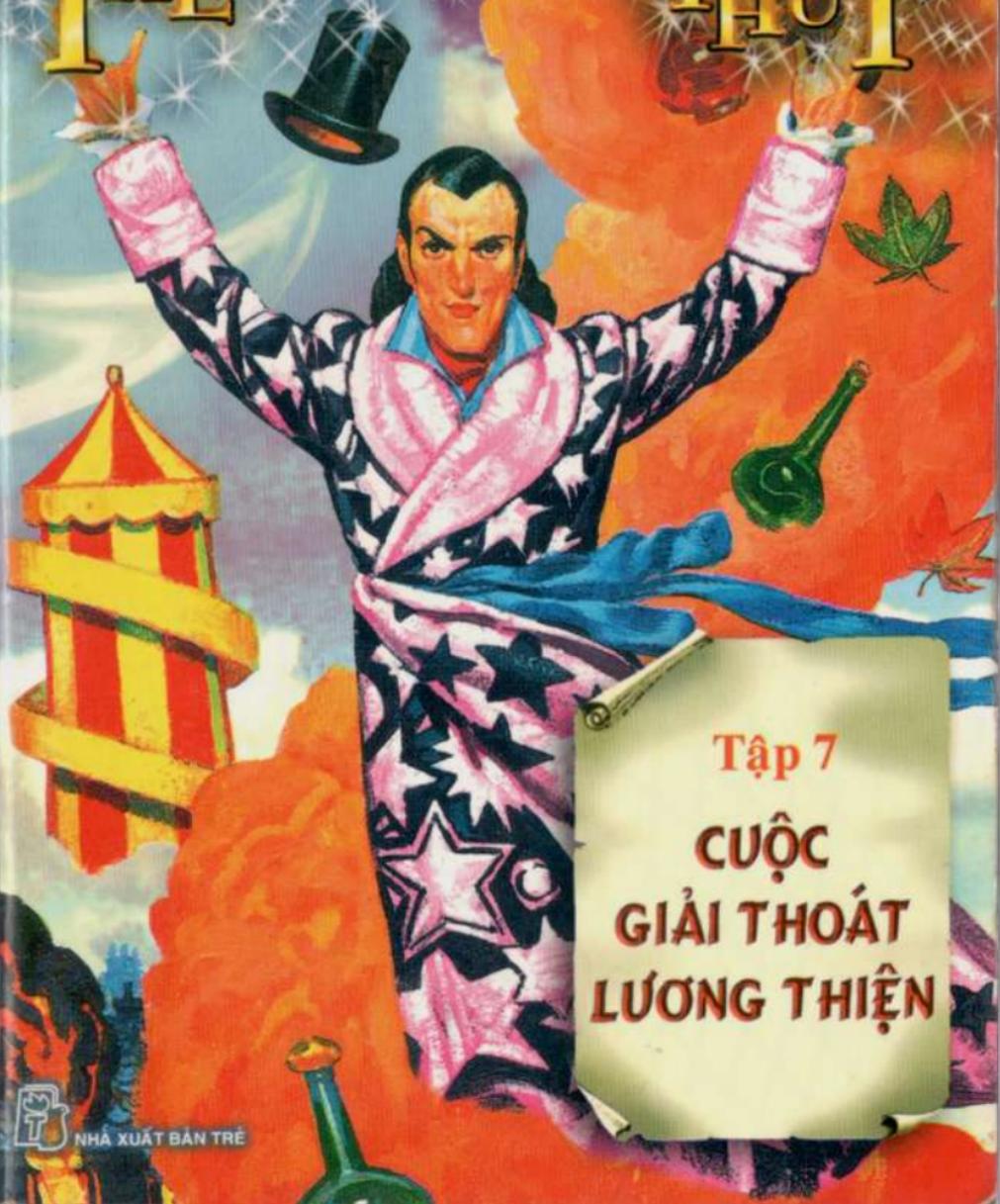

DIANA WYNNE JONES

THẾ GIỚI PHÙ THỦY

Tập 7

CUỘC
GIẢI THOÁT
LƯƠNG THIỆN

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

THẾ GIỚI PHÙ THỦY

Và của Christopher sẽ ra một quyết định quan trọng đối với cuộc đời của cậu.

Làm thế nào để bóc lộ được phép thuật phi thường của Christopher.

Lần này, một bí mật được hé mở mà đến chính Christopher cũng không ngờ tới.

Mời các bạn đón xem tập 8:
“Phép thuật phi thường”

Thế giới phù thủy 7

8 934974 010203
Giá : 4.500đ

THẾ GIỚI PHÙ THỦY

Và của Christopher sẽ ra một quyết định quan trọng đối với cuộc đời của cậu.

Làm thế nào để bóc lộ được phép thuật phi thường của Christopher.

Lần này, một bí mật được hé mở mà đến chính Christopher cũng không ngờ tới.

Mời các bạn đón xem tập 8:
“Phép thuật phi thường”

DIANA WYNNE JONES

THẾ GIỚI PHÙ THỦY

DIANA WYNNE JONES

THẾ GIỚI PHÙ THỦY

Tập 7
**CUỘC
GIẢI THOÁT
LƯƠNG THIỆN**

Thế giới phù thủy 7

8 934974 010203
Giá : 4.500đ

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Quyển sách này của:

DIANA WYNNE JONES
ANH VIỆT dịch

**CUỘC GIẢI THOÁT
LƯƠNG THIỀN**

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Christopher chính là tên gọi
của Chrestomanci khi còn nhỏ.

Cậu bé có một biệt tài
là đi sang được những thế giới thần tiên
trong khi ngủ.

Phép lạ này đã được người bác ruột
là ông Ralph khai thác cho những
công việc bí mật của mình.

Một trong những nhiệm vụ
của Christopher là phải mang được
một con mèo thần của Thánh nữ
về cho bác Ralph làm thịt bán
với giá chỉ có phù thủy
mới mua được.

Đổi lại, Thánh nữ chỉ đòi
một món hàng đơn giản.

Đó là gì?
Xin mời bạn theo dõi tiếp tập 7

CHƯƠNG BỐN

"Sách để đọc," Thánh Nữ nói. "Ta buồn chán lắm,"

cô bé giải thích, không phải bằng một cái giọng than vãn, nhưng với cái vẻ ủ dột khiến Christopher hiểu ra ngay đó là sự thật.

"Ở đây không có sách sao?" nó hỏi.

"Có hàng trăm cuốn ấy chứ," Thánh Nữ rầu rầu nói. "Nhưng toàn là sách học hay sách đạo không hà. Các Nữ Thánh Sống không được phép động vào bất cứ thứ gì thuộc thế giới bên ngoài Ngôi đền. Bất cứ thứ gì trong thế giới người thường. Người hiểu chứ?"

Christopher gật đầu. Nó hiểu rất rõ.

"Tôi có thể bắt con mèo nào?"

"Con Throgmorten," Thánh Nữ nói.

Câu nói ấy vừa phát ra thì chân của Christopher cũng rời ra, không còn dính vào nền gạch nữa. Giờ thì nó đã có thể bước theo Thánh Nữ, chui qua tấm rèm ở cửa vào, bước ra ngoài khoảnh sân râm mát.

"Ngươi bắt con Throgmorten đối với ta cũng chẳng sao," Thánh Nữ nói. "Nó hít, nó ngửi, nó cào, nó bắt nạt tất cả mấy con mèo khác. Ta ghét nó. Nhưng mình phải bắt nó lẹ lẹ mới được. Các thầy tế đang ngủ trưa sắp thức dậy rồi. Đợi ta một chút!"

Thánh Nữ bỗng queo đột ngột vào một cổng vòm, khiến những vòng những kiềng khua loảng xoảng làm Christopher giật bắn cả người. Rồi thoát một cái, cô bé đã quay ra lại, bộ đầm màu gỉ sét xoáy tung, chiếc yếm trước ngực pháp phới, bộ tóc màu lông chuột tung bay cuồn cuộn. Thánh Nữ mang ra một chiếc lìa có nắp đậy.

TẾ GIÓI PHÙ THỦY

"Cái này chắc được," cô bé nói. "Cái nắp có dây đeo rất chắc."

Thánh Nữ dẫn đường băng qua một cổng vòm rợp cây leo, đi vào một khoảnh sân nắng chói chang.

"Nó vẫn hay nắm đầu mẩy con mèo khác đâu đó quanh đây," Thánh Nữ nói. "Kia, nó kia rồi – nó ở trong góc ấy."

Throgmorten lông màu củ gừng. Lúc này nó đang nhìn chằm chằm một con mèo cái màu đen-trắng đang lùi sâu vào một chiếc trường kỷ tối tăm, cố thoát thân một cách khum núm. Throgmorten ngang ngược xông tới chỗ con mèo cái, quất chiếc đuôi như một con rắn vằn vện, cho đến khi thần kinh của con mèo đen-trắng chịu hết nổi và nó co giò bỏ chạy. Sau đó Throgmorten mới quay ra, coi Christopher và Thánh Nữ muốn gì.

"Thấy nó có khiếp không?"

Thánh Nữ nói, rồi dúi chiếc lòn vào tay Christopher.

"Ngươi giữ cho nắp mở ra rồi dậy lại thật le ngay khi ta bỏ được con mèo vô

Cuộc giải thoát lương thiện

trong đó nghe!"

Throgmorten đích thực là một con mèo khó ưa, Christopher phải thừa nhận như thế. Cặp mắt vàng của nó trơ tráo và xác xược nhìn hai đứa chúng nó, và có gì đó ở đôi tai con mèo – một chiếc cao một chiếc thấp – nói với Christopher rằng Throgmorten sẽ hung hăn tấn công bất cứ thứ gì cản đường nó. Thế mà Christopher bỗng hơi bối rối nhận ra rằng Throgmorten trông rất giống bác Ralph. Nó đoán có lẽ do màu củ gừng của con mèo.

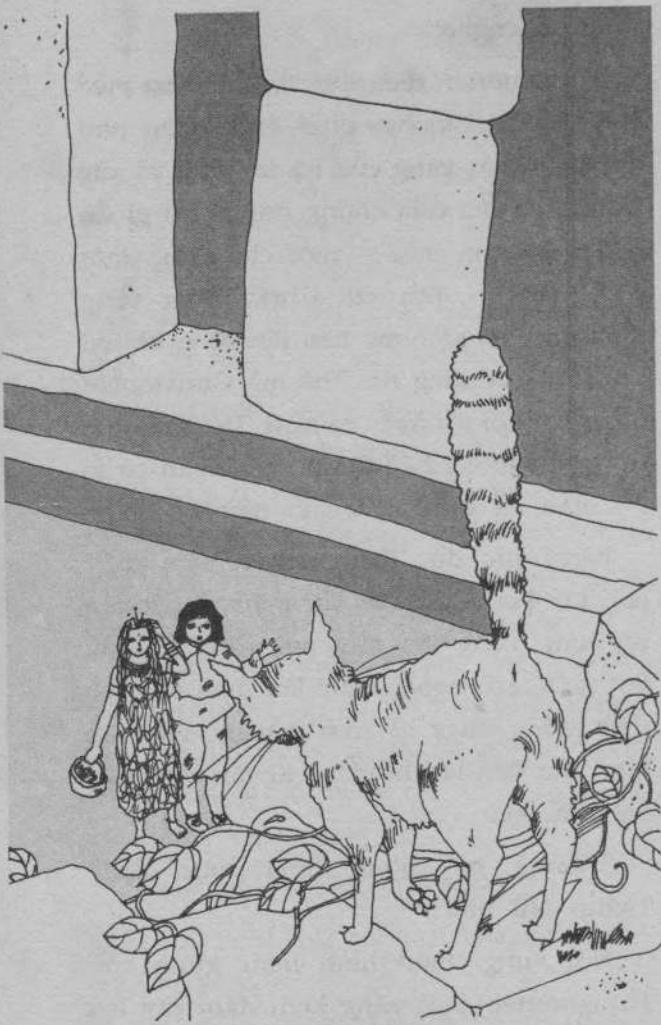
Ngay lúc đó, Throgmorten cảm thấy hai đứa kia muốn bắt lấy mình. Lưng của nó cong vồng lên đầy ngờ vực. Rồi nó vọt một cách ngoạn mục lên đám dây leo trên tường, chạy và trèo mỗi lúc mỗi cao hơn, cho đến khi nó đã ở tít tắp trên đầu hai đứa kia.

"Không, mi không thoát được đâu!" Thánh Nữ nói.

Nói xong, thân hình màu gừng của Throgmorten chợt văng khỏi đám cây leo hệt như một chiếc bummorăng băng lông,

Cuộc giải thoát lương thiện

"Không, mi không thoát được đâu!" Thánh Nữ nói.

rồi rơi tột vào chiếc l่าน. Christopher sững sốt, bàng hoàng – bàng hoàng đến mức nó đập nắp l่าน lại có hơi chậm trễ một chút. Throgmorten bèn chồm ra khỏi mép l่าน như một tia chớp màu gừng. Thánh Nữ vội tóm lấy con mèo, dúi nó vô l่าน trở lại. Lập tức, một đống những chân với cẳng màu củ gừng thò ra dây dưa – ít nhất là có bảy chiếc, dưới cặp mắt sững sốt của Christopher – quào bám vào những vòng xuyến, áo đầm và cẳng chân của Thánh Nữ, làm xước rách chân cô bé ít nhiều.

Christopher chờ và nhắm một hồi, cho tới khi một trong những chiếc đầu của Throgmorten (hình như nó có ít nhất là ba chiếc đầu, và chiếc nào chiếc nấy đều có nhiều nanh hơn bình thường) vào đúng tầm, rồi mới chụp mạnh cái nắp l่าน lên cái đầu đó. Trong chớp mắt, từ một con thủy quái hung hăng hiếu chiến, Throgmorten trở thành một con mèo ngơ ngác. Thánh Nữ đã tống được nó vào trong l่าน. Christopher chụp chặt chiếc nắp l่าน lên trên. Một chiếc cẳng màu của

gừng bụ, giơ ra đầy những vuốt nhọn như dao dài màu hồng lập tức thò qua lỗ gà, quào vô số vết lên bàn tay Christopher khi nó cột chiếc lòn lại.

"Cảm ơn," nó vừa nói vừa rịn các vết thương.

"Ta rất mừng khi thấy nó đã bị bắt,"

Thánh Nữ nói, áp môi lên một vết xước trên cánh tay và thầm máu ở chân bằng chiếc đầm đã bị rách xước.

Một giọng du dương chợt cất lên từ lối cổng vòm phủ cây leo:

"Thánh Nữ, cưng ơi! Cưng ở đâu vậy?"

"Ta phải đi đây," Thánh Nữ thì thào. Đừng quên sách đấy nhé. Người đã thề đổi cho ta rồi đấy! *Ta tới ngay đây!*"

cô bé kêu lớn rồi chạy trở ra lối cổng vòm, những đồ nữ trang khua leng keng, lách cách.

Christopher quay nhanh vào tường, tìm cách đi xuyên qua. Nhưng nó không thể nào đi xuyên qua tường được. Dù nó đã cố nghiêng người theo cái lối đặc biệt lúc

trước đã dùng mà cũng không xong. Nó biết rắc rối này là do Throgmorten. Việc bê theo một con mèo đang gầm gừ trong chiếc lòn đã khiến Christopher trở thành một phần của Bất-Kỳ-Đâu này và nó bắt buộc phải tuân thủ những quy luật thông thường ở nơi đây. Nó phải làm sao đây? Thêm những giọng du dương nữa réo gọi Thánh Nữ từ xa xa, và nó thấy có người đang bước vào, băng qua ít nhất thêm hai cổng vòm nữa quanh sân. Nó thực tình không hề muốn bỏ lại chiếc lòn. Bác Ralph muốn có con mèo này. Thay vào đó, Christopher bê con mèo, ba chân bốn cẳng chạy đến cổng vòm gần nhất, nơi có vẻ không có ai.

Rủi thay, sự rung động của chiếc lòn đã khiến Throgmorten biết chắc rằng mình thế là đã bị bắt cóc, và nó phản ứng lại bằng chất giọng kinh hoàng nhất của nó – Christopher không thể nào ngờ rằng một con mèo tí tẹo lại có thể phát ra những âm thanh lớn như thế. Giọng của Throgmorten ủa đầy hành lang tối sau cổng vòm, rên rỉ, inh ỏi, cất lên thành

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

tiếng rồng như của một con ma cà rồng dãy chết, rồi hạ xuống thành một tiếng gừ nghèn nghẹn, trầm và khỏe. Xong nó lại rống lên một lần nữa.

Trước khi Christopher chạy được mươi lăm mét, đã có tiếng la lối phía sau lưng, tiếng giày dép đuổi theo lạch bạch, tiếng chân đất thình thịch. Christopher chạy nhanh hơn bao giờ hết, ngoặt vào bất cứ lối đi nào hiện ra trước mắt, rồi cứ thế phóng hết tốc lực. Trong lúc đó, từ trong làn, Throgmorten không ngót phát ra những tiếng kêu gào phản đối, chỉ dẫn một cách chính xác cho những người đuổi bắt phải đi theo lối nào. Tiếng kêu tệ hại của nó đã lôi kéo được thêm càng lúc càng nhiều người. Khi Christopher trông thấy ánh sáng hiện ra ở cuối con đường thì tiếng la hét và tiếng chân thình thịch đã tăng lên gấp đôi. Nó xông về hướng có ánh sáng, kéo theo sau nguyên một đám người đang xô đẩy nhau.

Nhưng ánh sáng đó lại không hẳn là ánh sáng mặt trời, mà là một ngôi đền

Cuộc giải thoát lương thiện

lớn hỗn độn, chứa đầy những linh vị, những tượng cùng những cây cột sơn bóng loáng như bôis mờ. Ánh sáng mặt trời len vào từ những cánh cửa lớn cách đó đến hàng trăm mét. Christopher nhìn thấy người đàn ông dưới chiếc dù vàng đứng thấp thoáng bên ngoài mấy cánh cửa và nó đã biết đích xác nó đang ở nơi đâu. Nó phóng tới chỗ mấy cánh cửa, lặng tránh những cây cột rồi co giò bọc quanh đám người đang cầu nguyện.

"Meo... meo... meo... meo!" Throgmorten tru tréo trong chiếc làn mà nó đang xách.

"Chặn thằng ăn trộm lại!" Dám người rượt theo nó thét vang. "Cánh tay của Asheth!"

Christopher thấy một người đàn ông (hoặc cũng có khi là một người đàn bà – tóm lại là một người) đeo mặt nạ bằng bạc, đứng trên một bậc thang, đang cầm một cây giáo, néo mắt nhắm cẩn thận, rồi phóng vào nó. Nó cố lạng tránh, nhưng không kịp nữa (hoặc có thể là ngon giáo bằng cách nào đó vẫn lạng

Cuộc giải thoát lương thiện

Nó cố lạng tránh, nhưng không kịp nữa...

lách được để bám sát nó). Ngọn giáo đâm vào ngực Christopher cùng một tiếng ụy chấn choáng váng.

Sau đó mọi thứ bỗng như trở nên rất chậm chạp. Christopher đứng yên, tay giữ chặt chiếc làn tru tréo, nhìn mà không thể nào tin nổi phần nhọn của ngọn giáo kia đang đâm thòi ra khỏi ngực nó, xuyên qua cả chiếc áo bẩn lem luốc. Nó quan sát ngọn giáo kỹ càng đến từng chi tiết rùng rợn. Ngọn giáo được làm bằng gỗ nâu được đánh bóng rất đẹp, dọc thân có khắc những chữ viết và hình vẽ. Khoảng phía nửa trên ngọn giáo là phần tay nắm bằng bạc sáng bóng với những hoa văn gần như đã bị xóa do mòn nhẵn. Vài giọt máu đang trào ra ở nơi mà phần gỗ tiếp giáp với áo của Christopher. Mũi giáo đã ngập sâu vào nó. Nó ngược lên thấy kẻ deo mặt nạ đang đắc thắng tiến tới. Bên ngoài cửa, Tacroy đứng sững, hẳn anh ấy đã bị tiếng huyên náo lôi kéo tới tận đây. Anh ấy đứng chết lặng, đưa mắt nhìn kinh hoàng.

T H E G R O I P H U T H C Y

Loạng choạng, Christopher nhấc cánh tay không cầm l่าน của mình, nắm lấy ngọn giáo ở chõ tay cầm, rồi rút ra.

Và, bùm một cái, tất cả chợt dừng phắt lại.

CHƯƠNG NĂM

Lúc đó là sáng sớm. Christopher nhận ra rằng điều đánh thức nó dậy chính là những tiếng động giận dữ của con mèo từ chiếc l่าน nằm cạnh nó giữa sàn nhà. Throgmorten muốn thoát ra. Lập tức, Christopher ngồi dậy, rạng rõ vì thắng lợi, bởi lẽ nó đã chứng minh được rằng nó có thể mang về một con vật sống từ một Bất-Kỳ-Đâu. Rồi nó nhớ ra rằng đã có một ngọn giáo dính trên ngực nó. Nó nhìn xuống. Không có dấu vết nào của ngọn giáo. Không hề có máu. Không có chõ nào đau. Nó sờ soạng trên ngực. Rồi nó cởi bộ py-ja-ma để nhìn. Không thể tin nổi: nó chỉ thấy một làn da trắng trơn láng, chẳng có tí dấu của bất kỳ một vết

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

thương nào.

Nó không việc gì. Xét cho cùng, tất cả các Bất-Kỳ-Đâu chẳng qua cũng chỉ là một dạng giấc mơ. Nó phá lên cười.

"Meo!" Throgmorten giận giữ cất tiếng, làm cho chiếc lán lăn lông lốc.

Christopher nghĩ tốt nhất là nó thả con thú ấy ra. Nhớ lại những móng vuốt sắc nhọn ấy, nó đứng lên giường, tháo chiếc thanh treo rèm cửa nặng nề xuống. Thật khó mà xoay xở với tấm rèm cứ trượt khỏi tay, nhưng Christopher nghĩ thà khó khăn thế nhưng nó vẫn cần có tấm rèm để che chắn khỏi cơn giận dữ của con Throgmorten, cho nên nó giữ tấm rèm thành một đống bùng nhùng phía trước bụng. Sau một hồi đong đưa và thót qua thót lại, nó xoay xở dứt được phần bọc đồng ở đầu mút thanh treo rèm xuống dưới chốt khóa của chiếc nắp lán. Rồi nó mở chiếc lán ra.

Tiếng động của con mèo dừng bất. Throgmorten hình như quyết cho rằng đó là một cú lừa. Christopher chờ, nhún nhún

Cuộc giải thoát lương thiện

khe khẽ trên chiếc giường, tay giữ chặt chiếc thanh treo rèm cửa và đống rèm bùng nhùng để phòng khi Throgmorten tấn công. Nhưng chẳng có gì xảy ra cả. Christopher thận trọng nghiêng tới trước, đến khi có thể nhìn được vào bên trong chiếc lán. Ở trong đó, một đống tròn tròn màu củ gừng đang phình lên xẹp xuống. Khinh mạn với tự do mà giờ đây nó có, Throgmorten cuộn mình lại, chìm sâu vào giấc ngủ.

"Thế thì tốt," Christopher nói. "Cứ thế nhé!"

Vật lộn một chút, nó cũng máng được thanh rèm trở lại ổ rồi sau đó nó cũng chui lên giường, ngủ.

Khi Christopher thức dậy sau đó thì nó thấy Throgmorten đang thám sát căn phòng. Christopher nằm ngửa ra, cảnh giác theo dõi Throgmorten nhảy từ bàn này sang tủ khác khắp quanh phòng. Nó có thể kết luận rằng thế là Throgmorten không còn giận dữ nữa. Con mèo giờ có vẻ chỉ còn là một con vật đầy hiếu kỳ.

TẾ GIỚI RIÙ THỦY

Hay biết đâu, Christopher nghĩ khi nhìn Throgmorten thu mình nhảy vọt từ nóc tủ treo quần áo sang thanh rèm, con Throgmorten đã chẳng tự thách đố với chính bản thân rằng nó có thể đảo hết một vòng căn phòng ngủ của thằng nhóc này mà không cần chạm chân xuống sàn? Đến khi Throgmorten bắt đầu trườn theo thanh treo rèm, đánh đu trên đó và dọc mấy tấm rèm bằng những chiếc vuốt đáng nể ấy, Christopher thấy càng tin chắc vào điều suy luận của mình.

Sự cố xảy ra ngay sau đó dứt khoát không phải lỗi của Throgmorten. Christopher biết đây là lỗi của mình khi đã không đặt lại thanh treo rèm khớp vào ổ của nó. Một đầu thanh treo rèm, phía xa Throgmorten nhất và gần Christopher nhất bỗng sút ra, lao xuống như một ngọn lao. Cả cái màn trượt trên đó, cùng con mèo treo dựng đứng bên trên.

Trong tích tắc, cái đầu bọc đồng của thanh treo rèm cắm pháp xuống chính giữa ngực Christopher. Nó đâm không

Cuộc giải thoát lương thiện

khác gì ngọn giáo. Tuy nó không nhọn bằng và cũng không nặng bằng, nhưng cái cách nó cắm pháp thẳng vào ngực Christopher thì cũng chẳng khác gì ngọn giáo. Một tích tắc sau, Throgmorten đáp xuống trên bụng của Christopher, hoảng loạn xòe hết cả móng vuốt. Christopher không còn nhớ có phải mình đã kêu thét lên không. Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, không là nó thì cũng là Throgmorten đã gây ra những tiếng động âm ī, đủ để lôi Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng chạy tới. Christopher chỉ còn kịp trông thấy lúc đó là Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng trong bộ áo ngủ trắng, mặt xám ngoét vì kinh hãi, hai tay làm những động tác nhanh kỳ dị và ú ớ thốt lên những từ rất quái gở...

Christopher thức dậy rất lâu sau đó, và nếu căn cứ theo ánh sáng thì đó đang là buổi chiều. Mình mẩy nó phía trước đau nhừ và nó nghe mà không dám chắc

THẾ GÓI PHÙ THỦY

lầm rằng đây có phải là giọng nói của bác Ralph không.

"Phiên toái thật, Effie⁽¹⁾. Chết tiệt, đúng ngay lúc mọi việc có vẻ ngon lành! Nó chắc không sao chứ?"

"Chắc vậy," Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng nói.

Hai người đang đứng bên giường Christopher.

"Tôi đến đó vừa đúng lúc, kịp đọc một câu thần chú hiệu nghiệm. Có vẻ cái ấy đang chữa lành cho thằng bé."

Trong khi Christopher, mắt nhắm nghiền, nghĩ, vui thật, thế mà mình không biết cô ấy là phù thủy, thì cô dạy trẻ lại nói tiếp:

"Tôi không dám hở một lời với em gái ông."

"Đừng," Bác Ralph nói. "Cô ấy đã có kế hoạch đâu vào đó cho thằng bé rồi, cô ấy sẽ chặn đứng kế hoạch của tôi nếu cô ấy phát hiện ra. Con mèo đáng nguy hiểm rúa! Dựa trên lần thử nghiệm đầu tiên, tôi đã sắp đặt mọi thứ trên khắp các Thế

1. Effie: Ép-phi

Cuộc giải thoát lương thiện

giới Liên quan rồi, giờ tôi không muốn phải hủy bỏ chúng. Theo cô thằng bé có hồi phục được không?"

"Phải đợi một thời gian," Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng nói. "Trong thuốc mỡ có một đạo bùa mạnh."

"Thế thì tôi sẽ phải hoãn lại mọi thứ," bác Ralph nói, nghe có vẻ không vui. "Ít ra ta cũng đã có con mèo. Con quỷ đó đâu rồi?"

"Dưới gầm giường. Tôi đã thử lôi nó ra, nhưng đã không được mà còn bị nó cào đau muối chết," Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng nói.

"Đúng là đồ đàn bà!" bác Ralph nói. "Để đó tôi."

Christopher nghe tiếng đầm gối bác ấy va xuống sàn. Giọng bác ấy vọng lên từ bên dưới.

"Lại đây. Mèo ngoan. Lại đây nào, miu miu."

Tiếp đến là trận bùng phát cực kỳ dữ dội những tiếng kêu thét của mèo.

TẾT GIÓ PHÙ THỦY

Tiếng đầu gối bác Ralph lọc cọc lui ngược ra, và giọng bác ấy cất lên cả chuỗi những từ kém mỹ miều.

"Con khốn này đúng là đồ quý sứ! Nó cào rách cả thịt tôi rồi này!"

Rồi giọng bác ấy vọng lại từ cao hơn và xa hơn.

"Đừng để nó trốn thoát đấy. Em cho nó một cái bùa, giữ chân nó trong phòng này cho đến khi tôi quay lại."

"Ông đi đâu vậy?" Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng hỏi.

"Đi kiếm một bao tay đầy băng da và một bác sĩ thú y," bác Ralph nói từ đâu đó ngoài cửa. "Nó là mèo của đèn Asheth. Gần như là vô giá. Các đại phù thủy sẽ phải trả đến năm trăm bảng chỉ để đổi lấy một phân ruột hay móng vuốt của nó. Mỗi con mắt của nó sẽ đem lại hàng ngàn bảng... cho nên cô hãy làm sao thì làm, miễn có một món bùa trói nó thật chắc vào. Tôi có thể phải đi kiếm bác sĩ thú y mất khoảng một tiếng đấy."

Cuộc giải thoát lương thiện

Sau đó là im lặng. Christopher mơ màng ngủ. Nó thức dậy với cảm giác đã khỏe khoắn hơn rất nhiều, cho nên nó ngồi dậy để ngó xem vết thương của mình ra sao. Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng đã che vết thương một cách hiệu nghiệm bằng một lớp băng mềm màu trắng. Christopher săm soi nhìn dưới lớp băng với vẻ rất tò mò. Vết thương là một lỗ tròn đỏ, nhỏ hơn nhiều so với nó tưởng. Vết thương cũng chẳng đau đớn là mấy.

Trong khi nó đang tự hỏi làm cách nào để biết vết thương sâu bao nhiêu thì một tiếng rên nhức óc phát ra từ hậu cửa sổ bên cạnh. Nó nhìn quanh. Cửa sổ đang để mở - Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng rất mê không khí tươi mát - và Throgmorten đang nằm thu mình trên hậu cửa cạnh đó, đưa mắt nhìn thảm thiết. Khi thấy Christopher nhìn mình, Throgmorten chìa ra một cái cẳng đầy móng vuốt lưỡi lam, quào quào vào khoảng không giữa cánh cửa sổ và khung cửa. Khoảng không trống lốc đó bỗng phát ra một âm thanh nghe như có ai đó cào lên tấm bảng đen.

"Meo," Throgmorten ra lệnh.

Christopher tự hỏi tại sao Throgmorten lại dám nghĩ mình sẽ đứng về phía nó? Chẳng phải Throgmorten đã sém giết chết nó rồi sao?

"Meo?" Throgmorten van vỉ.

Nhưng rồi, Christopher nghĩ, chẳng có lần sém chết nào là do lỗi của Throgmorten cả. Và mặc dù Throgmorten có thể là con mèo xấu xí nhất và dữ dằn nhất trong tất cả các Bất-Kỳ-Đâu, thì coi bộ cũng chẳng có gì là đàng hoàng khi bắt cóc nó lôi về một thế giới xa lạ, để cho nó bị đem bán cho các đại phù thủy, từng bịch từng bịch một.

"Thôi được,"

nó nói rồi leo khỏi giường. Throgmorten háo hức chồm dậy, chiếc đuôi rắn màu cùi gừng dựng thẳng lên phía sau.

"Được, nhưng tao không chắc làm cách nào phá được lá bùa đâu đấy."

Christopher nói, tiến tới một cách rất thận trọng. Throgmorten lùi lại, nhưng

không tỏ ra muối cào. Christopher thò tay ra phần để mở cửa sổ. Khoảng không gian trống rỗng vậy mà có cảm giác như làm bằng cao su. Khoảng không ấy lún vào khi Christopher dí ngón tay vào, nhưng nó vẫn không thể xuyên ngón tay qua nổi dù nó có chọc mạnh đến mấy đi chăng nữa. Cho nên Christopher làm cái điều duy nhất mà nó có thể nghĩ ra là mở cửa sổ cho rộng hơn. Lập tức nó cảm thấy món bùa bị rách toạc giống như một tấm mạng nhện khá dày.

"Meo!"

Throgmorten thốt lên đầy hàm ơn. Rồi nó vọt đi. Christopher nhìn nó phi xuống dọc theo một ống máng nước nghiêng nghiêng, rồi phóng lên một bậu cửa sổ khi đi hết máng nước. Từ đó, nó nhẹ nhàng nhảy lên nóc một cửa sổ nhô ra rồi lại từ đó đáp xuống đất. Thân hình màu cùi gừng của Throgmorten lon ton chạy vào giữa các bụi cây rồi luồn dưới hàng rào nhà bên, chưa gì đã có cái vẻ đang tìm kiếm những con chim để mà vồ và

những con mèo khác để mà bắt nạt. Christopher cẩn thận kéo cửa sổ trở lại như trước rồi trở về giường.

Khi nó thức dậy lần kế tiếp thì mẹ nó đang ở ngoài cửa, hỏi han giọng lo lắng.

"Nó có sao không? Không phải bệnh truyền nhiễm chứ?"

"Không hề đâu, thưa bà," Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng nói.

Thế là mẹ bước vào, làm cho căn phòng ngập mùi hương – cũng tốt thôi vì Throgmorten đã để lại cái mùi hắc xít của nó dưới gầm giường. Bà nhìn Christopher, nói:

"Nó trông hơi nhợt nhạt. Có cần gọi bác sĩ không?"

"Tôi đã lo xong cả rồi, thưa bà," Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng nói.

"Cảm ơn cô," mẹ nói. "Cô hãy làm sao để việc học hành của nó đừng bị gián đoạn."

Khi mẹ đi rồi, Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng lấy chiếc dù của cô ra, chọt chọt dưới

gầm giường và sau các tủ để tìm Throgmorten.

"Nó trốn đâu rồi?" cô ta hỏi khi leo lên để khua khoắng phần khoảng không trên nóc chiếc tủ quần áo.

"Em không biết ạ,"

Christopher nói, vê thật thà, dù nó biết Throgmorten giờ đây đã ở cách xa hàng mấy con đường.

"Trước khi em ngủ nó còn ở đây mà."

"Nó biến đâu mất rồi!" Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng nói. "Con mèo làm sao mà biến mất được cơ chứ!"

Christopher thăm dò,

"Nó là mèo của đèn Asheth đấy."

"Phải rồi," Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng nói. "Theo như lời đồn thì chúng thuộc loại ma thuật hoang dã. Nhưng bác của em chắc sẽ không vui chút nào khi biết nó sống mất đâu."

Nghe đến câu này, Christopher cảm thấy mình có lỗi ghê gớm. Nó không tài nào ngủ lại được, và khoảng một giờ sau,

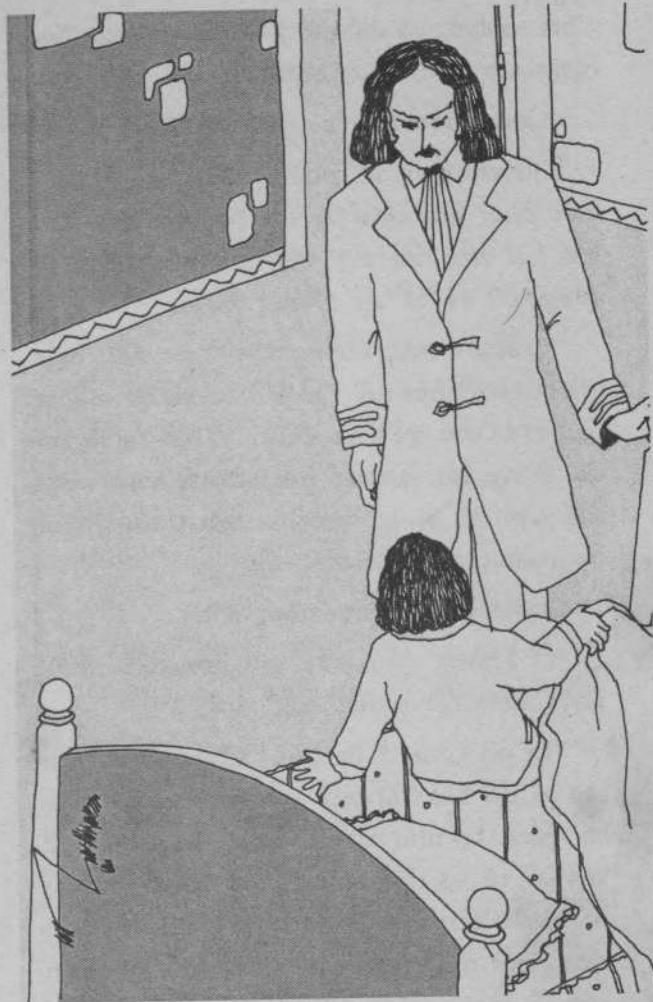
TẾ GIỚI RÌU THỦY

khi nghe có tiếng bước chân nặng trịch bước gấp gáp tới cửa, nó ngồi bật dậy ngay tức thì, phân vân không biết sẽ ăn nói làm sao với bác Ralph.

Nhưng người đàn ông bước vô phòng nó lại không phải là bác Ralph. Ông là một người hoàn toàn xa lạ – không, đó là chính ba! Christopher nhận ra những dải tóc mai đen. Khuôn mặt ba cũng rất quen thuộc, bởi lẽ rất giống khuôn mặt Christopher, ngoại trừ những dải tóc mai và cái nhìn trịnh trọng, lo âu. Christopher thấy sững sốt vì không hiểu sao nó vẫn tưởng – dù chẳng ai nói đích xác như thế – rằng ba đã bỏ nhà đi trong túi nhục sau khi có chuyện gì đó không ổn thỏa về chuyện tiền bạc.

"Con có sao không hả con trai?" Ba cất tiếng hỏi.

Cái cách nói vội vã và lo lắng của ba, cái cách ông bồn chồn nhìn ra cửa, nói với Christopher rằng ông quả thật đã bỏ nhà đi và không muốn bị phát hiện ở nơi đây, thì rõ ràng là ba trở về chỉ để gặp riêng

"Con có sao không hả con trai?" Ba cất tiếng hỏi.

Christopher, và điều này khiến Christopher càng sảng sốt hơn nữa.

"Con khỏe lắm ạ, cảm ơn Ba,"

Christopher lẽ phép nói. Nó không biết phải nói chuyện với ba như thế nào khi hai cha con mặt đối mặt nhau. Sự lẽ phép có vẻ là an toàn hơn cả.

"Con có chắc không vậy?" Ba hỏi, mắt chăm chú nhìn nó. "Món bùa-mạng mà ta ban cho con đã cho thấy... Thật ra là nó đã dừng lại, không hoạt động nữa, như thể con đã bị... hùm... nói trống ra là ba tưởng con đã chết rồi."

Christopher càng sảng sốt.

"Ô không đâu, bây giờ con cảm thấy khỏe hơn rất nhiều rồi," nó nói.

"Tạ ơn Chúa!" Ba nói. "Chắc ba đã lẩn lộn gì đó lúc đặt bùa - hình như lúc này ba quen bị như vậy. Nhưng ba cũng đã lấy số tử vi cho con và đã kiểm tra lại nó nhiều lần rồi, và ba phải cảnh báo con rằng một năm rưỡi sắp tới sẽ là giai đoạn cực kỳ hung hiểm đối với con, con trai ạ. Con phải hết sức cẩn thận mới được."

"Vâng ạ," Christopher nói. "Con sẽ cẩn thận."

Nó thực lòng mong thế. Mỗi lần nhắm mắt lại, nó vẫn thấy như in chiếc thanh treo rèm rơi xuống. Và nó phải cố để không nghĩ ngợi tí nào về việc làm sao mà món bùa lại rời bỏ nó.

Ba khom xuống sát hơn một chút rồi len lét nhìn ra ngoài cửa.

"Ông anh của mẹ con – cái lão Ralph Argent ấy – Ba nghe nói lão ta đang diều hành các vụ làm ăn của mẹ con. Con hãy cố càng ít dính dấp đến lão ta chừng nào thì càng tốt chừng này, con trai ạ. Lão ta chẳng phải là người tốt để mà quan hệ đâu."

Nói xong câu đó, ba vỗ lên vai Christopher rồi hấp tấp bỏ đi. Christopher thấy nhẹ nhõm. Ba đã làm cho nó rất không thoải mái. Giờ đây, nó thậm chí còn lo lắng hơn, chẳng biết phải nói sao với bác Ralph.

Nhưng nó thấy nhẹ cả người khi Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng bảo nó rằng bác Ralph

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

sẽ không tới. Bác ấy bảo rằng bác ấy quá bức bối về chuyện để lạc mất con Throgmorten nên thà không tới còn hơn phải làm một vị khách viếng thăm cầu kính.

Christopher thở phào nhẹ nhõm và chuẩn bị tư thế để thưởng thức niềm vui thú của một kẻ liệt giường. Nó vẽ tranh, nó ăn nho, nó đọc sách, rồi nó cố kéo dài sự bệnh tật của nó càng lâu càng tốt. Điều này không phải dễ. Sáng hôm sau, vết thương của nó chỉ còn là lớp vẩy tròn ngứa ngứa, đến ngày thứ ba thì vết thương ấy hầu như không còn ở đó nữa. Và sang ngày thứ tư, Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng lay nó dậy để học bài như bình thường.

Vào ngày tiếp sau đó, Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng nói:

"Bác của em muốn làm thử một thí nghiệm nữa vào ngày mai. Lần này ông ấy muốn em gặp một người đàn ông ở Xê-ri Tám. Em đã cảm thấy đủ khỏe khoắn chưa vậy?"

Christopher cảm thấy hoàn toàn khỏe,

Cuộc giải thoát lương thiện

và miễn không ai đòi nó đến gần Xê-ri Mười lần nữa, nó rất sẵn lòng vào thêm một giấc mơ khác.

Xê-ri Tám hóa ra là cái Bất-Kỳ-Đầu hoang vu và lởm chởm đá ở phía trên Xê-ri Chín. Ngày trước, khi tự đi thăm hiểm một mình, Christopher đã không chú ý đến cái xê-ri này lắm, nhưng khi gặp nó anh Tacroy mừng rỡ quá, đến nỗi nó thấy nơi này cũng thú vị.

"Gặp lại em anh mừng quá!" Tacroy nói trong khi Christopher làm anh ta chắc lại. "Anh thấy mình chính là nguyên nhân gây ra cái chết của em. Anh muốn tự đá đít mình vì đã thuyết phục bác em để em bắt về một con thú! Mọi người đều biết những con vật sống vẫn luôn gây ra đủ loại rắc rối, và anh đã nói với ông ấy rằng tụi mình sẽ không đòi nào thử lại lần nữa. Em thực sự không sao chứ?"

"Em khỏe mà," Christopher nói. "Khi em tỉnh dậy thì ngực của em đã láng o rồi".

Quả thật, điều buồn cười nhất là trong

cả hai tai nạn thì các vết cào của Throgmorten phải mất gấp đôi thời gian để lành so với các vết thương khác. Nhưng Tacroy có vẻ thấy điều đó khó tin và cứ tự trách móc bản thân gay gắt đến mức Christopher bắt đầu thấy lo lo và vội đổi đề tài.

"Anh vẫn thuê cái cô gái bướng bỉnh ấy chứ?"

"Bướng chưa từng thấy," Tacroy nói, lập tức phấn khởi hẳn lên. "Cái cô nàng thối cái sáo chết tiệt đó, nghe ê hết cả răng của anh đây này. Em nhìn thung lũng một cái đi. Bác của đã em rất bận rộn kể từ khi em... từ khi em gặp nạn."

Bác Ralph đã hoàn chỉnh cỗ xe không ngựa kéo. Cỗ xe nằm trên một thảm cỏ lưa thưa lẫn với đá, bên cạnh một con suối. Trong nó không còn mờ ảo sương khói nữa, đã rắn rỏi như mọi thứ đồ vật bình thường, mặc dù trông nó giống một cỗ xe trượt mộc mạc bằng gỗ hơn là một cỗ xe ngựa. Cỗ xe đã được xử lý làm sao đó để Tacroy có thể nắm sợi dây thừng cột phía trước. Khi anh ta kéo, cỗ xe trượt

xuống thung lũng theo anh mà vẫn gần như không chạm đất.

"Dự kiến chiếc xe sẽ trở về Luân Đôn cùng với anh khi anh quay lại cái chuồng cu nhà anh," Tacroy trình bày. "Anh biết điều đó khó lòng xảy ra được, nhưng bác của em đã thề rằng lần này ông ấy đã làm đúng cách. Vấn đề là ở chỗ liệu nó sẽ trở về với hàng hóa chất bên trong hay hàng hóa phải bỏ lại? Đó là điều mà thí nghiệm tối nay sẽ cho ta biết."

Christopher phải phụ Tacroy nâng cỗ xe trượt lên suốt lối mòn dài đầy đá phía bên kia thung lũng. Thân hình Tacroy vẫn còn hơi sương khói, chưa đủ rắn chắc để kéo cho ra kéo. Một hồi sau, họ đi đến một trang trại hoang vu lởm chởm đá nằm chờ vơ ở giữa con đường đi lên đồi, nơi một nhóm phụ nữ với những cánh tay bụim ắng đang đứng chờ trong một chiếc sân, bên cạnh là những kiện hàng chồng lên nhau, được gói ghém kỹ lưỡng trong vải dầu. Các kiện hàng bốc mùi rất lạ, nhưng mùi này bị nhận chìm bởi hơi thở

sắc mùi tỏi của đám phụ nữ. Xe vừa dừng lại thì mùi tỏi cũng tỏa ra thành từng đợt sóng, đó chính là lúc mấy người phụ nữ khuân các kiện hàng lên, định chất chúng lên cỗ xe. Nhưng mấy kiện hàng lọt thẳng qua cỗ xe, rơi xuống đất.

"Không ổn." Tacroy nói. "Tôi tưởng các người đã được dặn dò rồi chứ. Hãy để Christopher làm việc đó."

Đó là một công việc nặng nhọc. Cho nên đám phụ nữ đứng nhìn vẻ không tin tưởng trong khi Christopher chất các kiện hàng lên rồi lấy dây thừng cột để chúng không xê dịch. Tacroy thử giúp nó, nhưng anh ta không đủ rắn và tay anh ta cứ thót xuyên qua các kiện hàng. Giữa những cơn gió mạnh, Christopher bắt đầu thấy mệt và lạnh. Khi một trong mấy bà phụ nữ nhoẻn một nụ cười nghiêm nghị và thân thiện rồi hỏi nó có muốn vào trong nhà uống chút gì đó không, thì nó liền nói "có" một cách mừng rỡ.

"Bữa nay không được, cảm ơn bà," Tacroy nói. "Những thứ này vẫn còn là

thí nghiệm và chúng tôi không biết chắc mấy lá bùa sẽ cầm cự được bao lâu. Tốt nhất là chúng tôi phải trở về ngay."

Rồi anh ta nhận thấy nỗi thất vọng trên gương mặt Christopher.

"Thật lòng anh không muốn em chất hàng thế đâu. Coi, đây chỉ là một chuyến đi công việc. Bác của em muốn thông qua cách vận hành của cỗ xe đêm nay mà hoàn thiện nó. Anh thực lòng hy vọng là ông ấy sẽ làm cho nó đủ rắn chắc để mấy bà kia có thể chất hàng lên, rồi sau đó mới phải nhờ tới em để mang hết các thứ đi."

"Nhưng em thích phụ giúp cơ mà," Christopher phản đối. "Vả lại, làm sao anh kéo được nó nếu không có em ở đó để làm cho anh rắn lại?"

"Thì đó," Tacroy nói.

Tacroy có vẻ ngẫm nghĩ về điều này trong khi hai anh em đi xuống dưới chân đồi, rồi anh ta bắt đầu nặng nề leo vô thung lũng với sợi thừng căng trên vai.

THẾ Giới Phù Thủy

"Có điều này anh phải nói với em," Tacroy hồn hển nói. "Em có học được chút phép thuật nào không vậy?"

"Em nghĩ là không," Christopher đáp.

"Thế thì phải học đi," Tacroy thở gấp. "Em có một tài năng mạnh mẽ nhất mà anh chưa từng gặp đấy. Về xin mẹ em cho em học phép thuật đi."

"Em nghĩ mẹ muốn em là một nhà truyền giáo," Christopher nói.

Tacroy trợn tròn mắt khi nghe Christopher nói thế.

"Em có nói thiệt không đấy? Em có nghe lện không đấy? Hay từ mà bà ấy muốn nói là *nha phu thuy*?"

"Không lện đâu," Christopher nói. "Mẹ nói em chuẩn bị được nhập Hội."

"A, Hội!" Tacroy thở dốc, vẻ nuối tiếc. "Anh cũng đã từng mơ được nhập hội thượng lưu, được trông bảnh bao trong bộ đồ nhung và được mấy cô gái trẻ chơi thu cầm bu quanh."

"Nhưng sao những nhà truyền giáo lại

Cuộc giải thoát lương thiện

mặc đồ nhung?" Christopher hỏi.

Tacroy ngược nhìn bầu trời giông xám xịt.

"Thôi, nói chuyện kiểu này không đi đến đâu," anh ta nhận xét. "Thứ lần nữa xem. Bác của em nói với anh rằng em sắp đi học. Nếu đó là một ngôi trường tử tế thì họ sẽ phải dạy em phép thuật như một môn học thêm. Hãy hứa với anh rằng em sẽ xin phép học phép thuật đi."

"Được mà," Christopher nói.

Việc nhắc đến trường học gây cho nó một cú thắt sâu thẳm đâu đó ở trong bụng.

"Trường học trông như thế nào hả anh?"

"Có đầy nhóc con nít," Tacroy nói. "Nhưng thôi, anh sẽ không làm cho em bị thành kiến đâu."

Lúc này, anh ta đã vật vã lên được tới đỉnh thung lũng, nơi những màn sương của Điểm-Nằm-Giữa đang cuồn cuộn ở phía trước.

"Giờ mới đến khâu quyết định đây." Tacroy nói. "Bác của em nghĩ rằng cái xe này sẽ có nhiều cơ may mang được hàng hóa về hơn nếu như em chịu khó đẩy nó một phát sau khi anh đi khỏi. Nhưng trước khi đi, anh cũng phải dặn là lần sau, khi nào em thấy mình ở trong một ngôi đền tà giáo và người ta bắt đầu rượt đuổi em thì hãy buông mọi thứ xuống và thoát ra qua bức tường gần nhất. Hiểu chưa? Theo như tình hình thì anh em mình sẽ gặp nhau sau khoảng một tuần lễ nữa."

Christopher kê vai nó sau xe rồi đẩy mạnh trong lúc Tacroy bước vào màn sương, cầm theo sợi dây thừng. Cỗ xe nghiêng nghiêng rồi trượt xuống theo. Khi vừa biến vào trong màn sương, trông cỗ xe chợt nhẹ tênh như giấy, chẳng khác nào một con diều. Và hệt như một con diều, nó đâm xuống, chìm mất dạng.

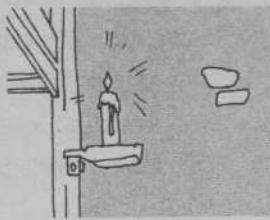
Christopher trầm tư leo trở về. Nó bàng hoàng phát hiện ra rằng nó đã lọt vô một Bất-Kỳ-Đâu nơi những kẻ tà đạo sinh

sống mà chẳng hề hay biết. Giờ nó mới thấy những lo âu của mình về bọn tà đạo là đúng lầm chứ chẳng sai đâu. Nhưng không có gì, nó nghĩ, có thể buộc được nó phải quay trở lại Xè-ri Mười. Và nó thầm mong sao mẹ vẫn chưa quyết định dứt khoát rằng nó bắt buộc phải trở thành một nhà truyền giáo.

CHƯƠNG SÁU

Kể từ đó, cứ mỗi tuần bác Ralph lại thu xếp để có một cuộc thử nghiệm mới. Theo như lời Tacroy thì bác ấy rất hài lòng vì cỗ xe và các kiện hàng đã về đến chuồng cu nhà anh mà không một chút sơ sẩy. Hai đại pháp sư và một phù thủy đã hoàn tất một lá bùa gắn lên xe, đến độ nó có thể ở lại một Bất-Kỳ-Đâu khác nguyên cả ngày. Các cuộc thử nghiệm trở nên vui hơn hẳn. Tacroy và Christopher chỉ việc kéo cỗ xe đến địa điểm nơi hàng hóa nằm chờ sẵn, đã gói kỹ thành từng kiện với kích cỡ vừa vặn để Christopher tiện khuân vác. Sau khi Christopher chất hàng xong, nó và Tacroy lên đường đi thám hiểm.

Tacroy đòi thám hiểm bằng được. "Đó là phần thưởng của thằng bé mà," anh ta giải thích với những người giao hàng. "Chúng tôi sẽ trở lại trong khoảng một giờ nữa."

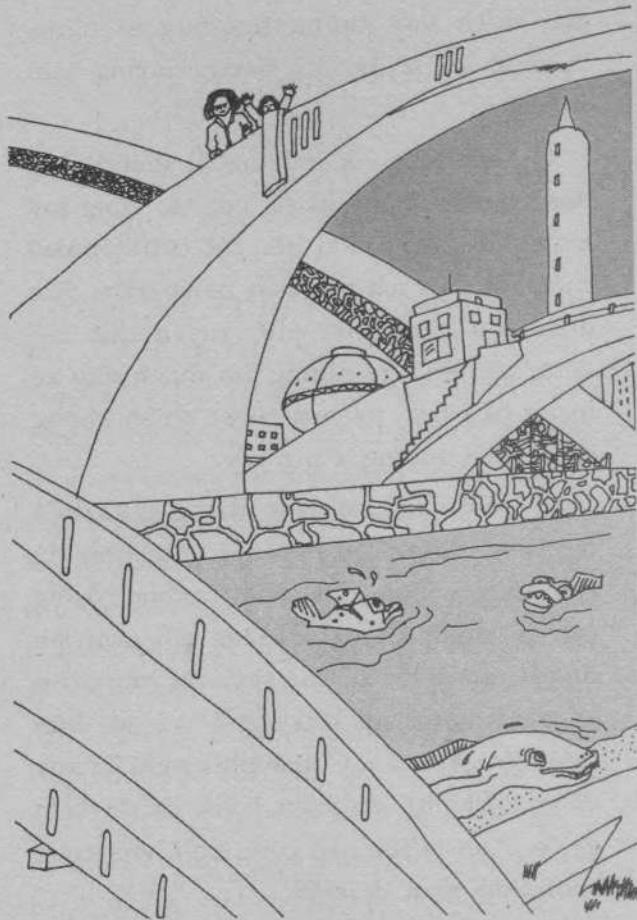
Ở Xê-ri Một, hai anh em đi xem những đoàn tàu-vòng ray kỳ lạ, với các vòng ray hình chiếc nhẫn nằm trên các cột tháp cao chót vót và cách xa nhau hàng dặm. Các đoàn tàu băng vun vút, xuyên qua các vòng ray, phát ra những âm thanh như xé toang bầu trời, thế mà tuyệt nhiên không chạm đến những vòng ray.

Ở Xê-ri Hai, họ lang thang giữa một mê cung những cầu là cầu, bắc qua những con sông chằng chịt, nhìn xuống những con cá chình khổng lồ đang gói cầm lèn đê cát, trong khi những sinh vật trông còn kỳ quái hơn đang kêu eng éc và sục bùn dưới các gầm cầu. Christopher nghĩ Tacroy cũng thích thú đi thám hiểm chẳng kém gì nó. Anh ta lúc nào cũng hơn hớn trong suốt thời gian đi chơi.

"Phải thế mới bù lại được những phen

Cuộc giải thoát lương thiện

Hai anh em đi xem những đoàn tàu-vòng ray kỳ lạ...

trần xiêu, tường tróc chớ. Anh rất hiếm khi ra khỏi Luân Đôn," Tacroy thú nhận trong khi cố vấn cho Christopher xây những tòa lâu đài cát sao cho tốt hơn trên bãi biển của Xê-ri Năm. Xê-ri Năm hóa ra là cái Bất-Kỳ-Đâu mà Christopher vẫn hay gặp các cô ngốc. Xê-ri Năm chỉ toàn đảo là đảo.

"Chỗ này còn thú hơn đi nghỉ mát nữa đấy!" Tacroy nói, phóng mắt ra những con sóng xanh biếc vỗ bờ. "Ước gì anh kiếm được nhiều tiền để có thể đi xa được nhiều hơn."

"Bộ anh bị mất hết tiền rồi hả?" Christopher hỏi, vẻ cảm thông.

"Anh chẳng bao giờ có đồng nào để mà mất," Tacroy nói. "Anh là một đứa con rơi mà."

Ngay lúc đó Christopher không hỏi thêm gì cả, bởi lẽ nó đang bận ngóng các nàng tiên cá xuất hiện như thường lệ. Nhưng dù nó có ngóng chờ đến mấy vẫn chẳng có nàng tiên cá nào chịu hiện ra.

Nó trở lại với đè tài đó vào tuần lễ

tiếp sau, tại Xê-ri Bảy. Khi hai anh em đang theo chân một người đàn ông có dáng dấp dân du mục dẫn đường họ đến Tảng Băng Lớn, nó hỏi Tacroy là con rơi thì có nghĩa là sao.

"Có nghĩa là có người nhặt được anh," Tacroy nói một cách vui vẻ. "Đó là một Thuyền trưởng tàu biển rất dễ chịu và rất mồ đạo. Ông ấy nhặt được anh trên một hòn đảo ở đâu đó khi anh còn đói hun. Ông ấy bảo rằng Chúa đã gửi anh đến. Anh chẳng biết cha mẹ anh là ai."

Christopher thấy câu chuyện thật ấn tượng.

"Có phải vì thế mà lúc nào anh cũng hờ không vậy?"

Tacroy bật cười.

"Anh luôn luôn hờ hững," anh ta nói. "Nhưng hôm nay anh cảm thấy đặc biệt dễ chịu vì cuối cùng anh đã thoát được cái cô gái thối sáo ấy. Bác của em đã tìm cho anh một nhân vật cổ lỗ sĩ chơi vĩ cầm rất tuyệt. Có thể là nhờ thế, mà cũng có thể là do ảnh hưởng của em, nhưng anh

cảm thấy mỗi bước mỗi rắn rỏi thêm lên."

Christopher nhìn anh ta đang bước đi phía trước, dọc con đường mòn trên núi. Tacroy trông rắn rỏi chẳng kém các vách đá lùng lũng và trông anh cũng chắc chắn như người đàn ông có dáng dấp du mục đang soái bước phía trước hai anh em.

"Em nghĩ trong chuyện này anh có khá lên đấy," nó nói.

"Có thể," Tacroy nói. "Anh nghĩ em đã nâng các chuẩn mực của anh lên. Thế mà, em biết không, nhóc Christopher, trước khi em xuất hiện, anh từng được xem là nhà du lịch tinh thần tài ba nhất nước đấy."

Đến đây, người đàn ông du mục cất tiếng gọi và vẫy họ đến xem tảng băng. Nó nằm trên các vách đá trên đầu họ, tạo thành một hình chữ V khổng lồ màu trắng bẩn. Christopher không nghĩ ngợi gì nhiều về tảng băng đó. Nó thấy tảng băng chẳng qua cũng chỉ là đống tuyết cũ dơ bẩn – mặc dù tảng băng này đúng là rất lớn. Những mép băng khổng lồ lơ lửng

phía trên đầu họ, hầu như tuyên một màu xám trong suốt, từ đó nước nhỏ giọt, trút xuống. Xê-ri Bảy là một thế giới lạ lùng, đầy núi với tuyết, nhưng cũng nóng bức đến mức đáng ngạc nhiên. Chỗ mà nước nhỏ xuống từ tầng băng, sự nóng bức đã gây nên một sự phát triển xum xuê các cây dương xỉ xanh rờn cùng các loài cây nhiệt đới rậm rạp. Từ những tầng rêu xanh mạnh mẽ mọc ra những đóa hoa đỏ tươi, lớn như những chiếc nón, tất cả đều mong nước. Chẳng khác gì khung cảnh Bắc Cực và Xích đạo cùng hiện diện một chỗ. Ba người họ trông thật bé nhỏ ở phía dưới.

"Ấn tượng thật," Tacroy nói. "Anh biết có hai người giống thế này. Một trong hai người đó là bác của em."

Christopher nghĩ anh ta nói năng thật vô duyên. Bác Ralph chẳng có gì là giống cái Tảng Băng Lớn này. Nó hậm hực Tacroy suốt cả tuần kế tiếp. Nhưng nó đã nguôi ngoai khi Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng đột nhiên trao cho nó nguyên chồng quần áo

mới, tất cả trông đều có vẻ bền chắc và hữu dụng.

"Bắt đầu từ lần thử nghiệm tối, em phải mặc những bộ đồ này," cô ta nói. "Người của bác em đã làm ấm i cả lên. Anh ta nói em luôn phải mặc những thứ giẻ rách và rằng em đã khua lập cập trong tuyết lần vừa rồi. Chúng tôi không muốn em lăn ra bệnh đâu đấy."

Christopher chẳng bao giờ để ý đến chuyện bị lạnh, nhưng trong lòng, nó thấy rất biết ơn Tacroy. Những bộ đồ cũ của nó đã trở nên chật chội đến mức làm cho nó vướng víu mỗi lần phải trèo qua Điểm-Nằm-Giữa. Nó quyết định rằng dù sao nó vẫn nên quý mến anh Tacroy.

"Này,"

nó nói trong lúc chất các kiện hàng lên một tấm kim loại lớn ở Xê-ri Bốn,

"Bữa nào em đến thăm cái chuồng cu của anh có được không? Tui mình đều sống ở Luân Đôn cả mà."

"Em sống ở một khu vực rất khác khu

TẾT GIÓI PHÙ THỦY

vực anh," Tacroy nói vội, "Em sẽ không ưa chút nào khu vực có cái chuồng cu của anh đâu."

Christopher cãi lại rằng điều đó không hề hấn gì. Nó muốn thấy Tacroy bằng xương bằng thịt và nó rất tò mò muốn thấy cái chuồng cu của anh. Nhưng Tacroy cứ viện cớ này nọ để từ chối. Christopher vẫn tiếp tục xin, ít nhất là hai lần trong mỗi cuộc thử nghiệm, cho đến khi họ trở lại Xê-ri Tám hoang vu và sỏi đá, nơi Christopher đứng bên ngọn lửa một ngôi nhà nông dân, sưởi ấm các ngón tay quanh một vại trà mạch đắng. Nỗi biết ơn đối với Tacroy khiến nó lại đề nghị:

"Ôi, cho em thăm cái chuồng cu của anh đi mà."

"Ồ, dẹp chuyện đó đi, Christopher," Tacroy nói bằng giọng ngắn ngắt. "Nếu chỉ có anh, anh đã mời em ngay lập tức, nhưng bác của em đã ra điều kiện rằng em chỉ được gặp anh như thế này, khi tụi mình đang ở trong cuộc thử nghiệm. Anh mà nói cho em biết anh ở đâu thì anh sẽ

Cuộc giải thoát lương thiện

mất việc ngay. Đơn giản chỉ thế thôi."

"Em có thể đảo hết một vòng các chuồng cu," Christopher ranh mãnh nói. "Em sẽ hé tét gọi tên anh và hỏi thăm mọi người cho đến khi tìm được anh."

"Em không tìm được đâu," Tacroy nói. "Cứ thử đi, sẽ chẳng được tích sự gì đâu. Tacroy là tên hồn của anh. Ở dạng bằng xương bằng thịt, anh có một cái tên hoàn toàn khác."

Christopher buộc lòng phải bỏ cuộc và chấp nhận điều đó, mặc dù nó không hiểu tí gì vì sao lại phải vậy.

Trong khi đó, thời điểm nó đến trường đột nhiên đã lù lù trước mắt. Christopher thận trọng cố không nghĩ về điều đó, nhưng thật khó mà quên đi được khi nó phải mất quá nhiều thời gian như thế để thử mấy bộ đồ mới. Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng thêu cái tên - C. CHANT - lên những bộ đồ rồi xếp chúng trong một chiếc rương bằng thiếc màu đen bóng - cũng dán nhãn C. CHANT bằng chữ lớn màu trắng. Chiếc rương này nhanh chóng

TẾT GIÓ PHÙ THỦY

được một người phu khuân vác mang đi. Ông này có đôi tay bự chàm vầm khiến Christopher nhớ đến những phụ nữ ở Xê-ri Tám. Rồi cũng người phu khuân vác ấy khiêng đi các hòm rương của mẹ, chỉ có điều là các hòm của bà ghi địa chỉ là Baden Baden trong khi của Christopher thì ghi, "Trường Penge, Surrey".

Một ngày sau đó, mẹ lên đường đến Baden Baden. Bà đến chào tạm biệt Christopher, chậm mắt bằng chiếc khăn tay ren xanh rất hợp "tông" với bộ đồ du lịch của bà.

"Nhớ ngoan ngoãn và học nhiều vào con nhé," bà nói. "Và đừng quên rằng mẹ của con rất muốn được tự hào về con khi con khôn lớn."

Bà cúi xuống, chìa một bên má sực nước nước hoa để Christopher hôn lên rồi quay sang bảo Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng,

"Cô làm ơn đưa nó đi khám nha sĩ giùm tôi ngay lập tức."

"Tôi không quên đâu ạ, thưa Bà," Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng nói bằng cái lối khô

Cuộc giải thoát lương thiện

khan của cô. Có vẻ như, vẻ đẹp ngây của cô ta hình như chẳng bao giờ lộ ra trước mặt mẹ.

Christopher chẳng khoái ông nha sĩ chút nào. Sau khi gõ gõ, nắn nắn khắp hàm răng của nó như thể cố làm cho chúng rời cả ra, ông nha sĩ làm một bài thuyết giáo lê thê về việc răng cợ của nó vẹo vọ và mọc xiên xéo ra sao, cho đến khi chính Christopher cũng cảm thấy như thế răng nó giống như răng nanh của con Throgmorten. Ông ta còn bắt Christopher đeo một chiếc niềng răng bự sáng loáng và dặn nó không bao giờ được gỡ ra, kể cả vào ban đêm. Christopher thù ghét cái niềng răng, thù đến mức nó quên beng cả nỗi sợ hãi về việc đi học.

Những người hầu phủ đồ đạc bằng những tấm phủ bụi rồi lần lượt từng người một ra đi, đến khi trong nhà chỉ còn lại Christopher và Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng. Chiều hôm đó, Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng đưa nó ra nhà ga trên một cỗ xe ngựa rồi tiễn nó lên đoàn tàu đi đến trường.

Cuộc giải thoát lương thiện

Christopher chẳng khoái ông nha sĩ chút nào.

Trên sân ga, khi thời khắc đã đến, Christopher chọt sờ cứng. Đây thực sự là bước đầu tiên của nó trên con đường trở thành nhà truyền giáo để rồi bị bọn Tà đạo xoi tái. Nỗi kinh hoàng như lột sự sống ra khỏi nó, kéo tuột khỏi khuôn mặt mà lúc này đã trở nên cứng đờ của nó, rồi thoát ra từ đôi chân lẩy bẩy của nó. Có vẻ như nỗi kinh hoàng càng tồi tệ hơn nữa do nó không hề biết tí ti thế nào là nhà trường.

Nó chỉ loáng thoáng nghe Cô-Dạy-Trẻ-Cuối-Cùng nói:

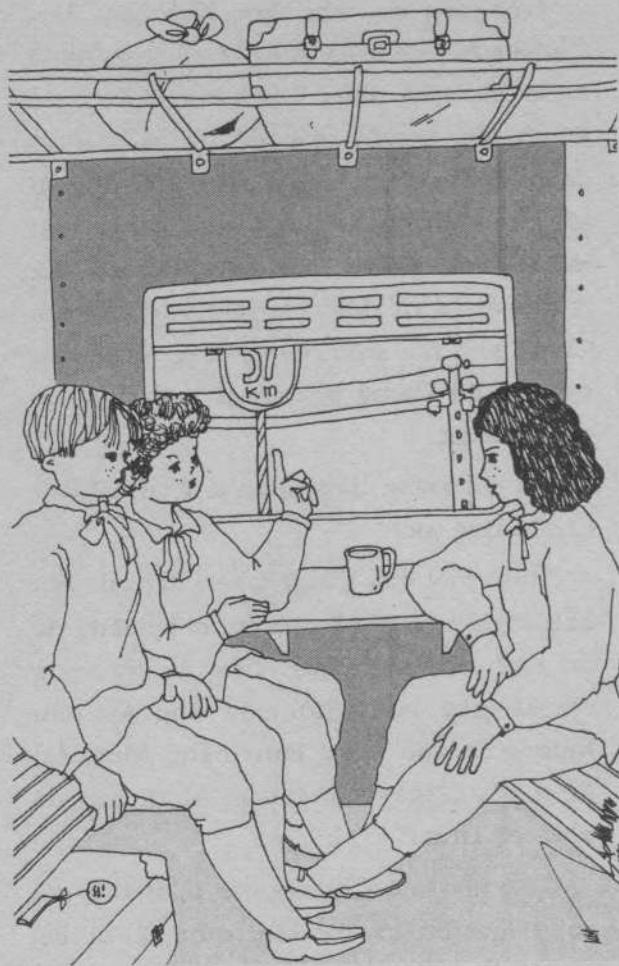
"Tạm biệt em, Christopher. Bác của em bảo ông ấy sẽ giành cho em một tháng để ổn định ở trên trường. Ông ấy hy vọng em sẽ gặp lại người của ông ấy như thường lệ vào ngày tám tháng Mười tại Xê-ri Sáu. Ngày tám tháng Mười, em đã nhớ kỹ chưa?"

"Dạ nhớ ạ," Christopher thẩn thờ nói rồi bước lên toa xe như một kẻ đi lên đoạn đầu dài.

Có hai đứa nhóc khác ngồi trong toa.

Cuộc giải thoát lương thiện

Có hai đứa nhóc khác ngồi trong toa..

Đứa nhỏ con gầy gò tên Fenning⁽¹⁾ tõ ra bồn chồn đến mức cứ phải chồm ra ngoài cửa sổ để tránh buồn nôn. Đứa kia tên là Oneir⁽²⁾, và tên này có vẻ tĩnh tại bình thường. Khi đoàn tàu đi vào sân ga nhà trường, Christopher đã kịp kết bạn thân thiết với hai đứa kia. Chúng quyết định tự xưng danh là Nhóm Ba Tay Ghê Gớm, nhưng trên thực tế thì mọi người trên trường đều gọi chúng là Nhóm Ba Con Gấu. Trong ba đứa, Christopher trông cao ráo, (trước đây nó không hề biết là nó cao), Fenning trông nhỏ bé, còn Oneir thì thoải mái ở cỡ lưng chừng.

Tuần lẽ đầu tiên chưa kết thúc, Christopher đã tự hỏi không hiểu ngày xưa điều gì đã khiến nó sợ hãi nhà trường đến thế nhỉ. Trường học dĩ nhiên cũng có những nhược điểm của trường học, ví như khoản ăn uống, như một số thầy cô và vài tên “đầu gấu” nhiều tuổi hơn, nhưng những thứ đó chẳng là gì so với niềm vui

1. Fenning: Phê-ninh.

2. Oneir: Ô-nê

THẾ Giới Phù Thủy

ngây ngất được ở cùng với nhiều thằng bạn cùng tuổi và có hai đứa bạn đếch thực của riêng mình. Christopher phát hiện rằng nó có thể đối phó với những ông thầy khó tính và hầu hết những tên học trò nhiều tuổi hơn theo cùng một cách mà nó vẫn đối phó với các cô dạy trẻ: thật lẽ phép nói cho họ nghe sự thật theo lối mà họ muốn nghe, nhờ đó họ tưởng là họ đã thắng và để cho nó yên thân.

Các môn học đều dễ ợt. Thật ra tất cả những điều mới mẻ mà Christopher học được đều là từ hai đứa kia. Sau chưa đầy ba ngày, nó đã học được nhiều điều – mà không hiểu rõ lắm bằng cách nào – đủ để hiểu ra rằng mẹ chưa hề có ý định bắt nó làm nhà truyền giáo. Điều này khiến nó cảm thấy mình hơi ngớ ngẩn, song điều đó cũng không làm nó phiền hà gì. Nó nghĩ về mẹ nó tử tế hơn rất nhiều, và đắm mình vào cuộc sống trên trường với niềm vui trọn vẹn.

Môn học duy nhất nó không thích là

Cuộc giải thoát lương thiện

môn phép thuật. Christopher khá ngạc nhiên nhận ra rằng có ai đó đã thu xếp cho nó được học thêm môn phép thuật. Nó cảm tưởng lờ mờ rằng Tacroy có lẽ đã dàn xếp vụ này. Nếu quả là vậy thì Christopher đã không thể hiện được bất kỳ dấu hiệu nào về một tài năng to tát trong môn phép thuật mà Tacroy tưởng là nó có. Những phép thuật căn bản mà nó phải học làm nó ngán ngẩm muốn phát khóc.

"Chant, làm ơn kiểm soát giùm tình cảm của em đi," thầy phép thuật gay gắt nói. "Thầy cứ nhìn yết hầu của em là muốn phát bệnh rồi đây nè."

Sau hai tuần đầu của học kỳ, ông thầy đã gợi ý Christopher nên bỏ luôn môn phép thuật đi cho rồi.

Christopher muốn đồng ý với thầy lầm chứ. Nhưng tại lúc này nó đã phát hiện ra rằng nó có thể học tốt tất cả các môn khác, và do đó nó rất ghét cái ý nghĩ phải thất bại trong một môn nào đó.

Hơn nữa, Thánh Nữ đã từng dùng

phép làm nó chôn chân tại chỗ, và nó rất muốn học cách để sao cho cũng làm được như thế.

"Nhưng mẹ của con đã trả tiền cho con học môn này mà, thưa thầy," nó nói với thầy, vẻ bất bình. "Sắp tới con sẽ cố gắng à."

Nó bỏ đi, về điều đình với Oneir, theo đó nó sẽ làm các bài tập đại số cho Oneir, còn Oneir thì làm các bài tập phép thuật chán ngấy giúp cho nó. Sau đó, trong những giờ pháp thuật, nó phải cố tập cho có được một ánh mắt mơ hồ để che đi sự chán chường của mình và nhìn ra cửa sổ.

"Lại lơ đãng nữa à, Chant?" thầy phép thuật thường hỏi. "Đạo này em không dám ngáp dài một cách trung thực nữa hay sao vây?"

Ngoài môn học hàng tuần này ra thì nhà trường đúng là cực khoái khẩu với Christopher. Đến mức, trong hơn một tháng, nó không hề nghĩ gì đến bác Ralph cùng bất cứ chuyện gì dính dấp đến quá khứ nữa. Sau này nhìn lại, Christopher thường

nghĩ rằng giá như nó biết được thời gian được ở trường học ngắn ngủi như thế nào thì nó đã để tâm mà tận hưởng nhiều hơn nữa.

Vào đầu tháng Mười Một, nó nhận được một lá thư của bác Ralph:

Bạn hiền,

Cháu đang giở trò gì vậy? Bác tưởng chúng ta đã thỏa thuận với nhau rồi kia mà. Các cuộc thử nghiệm đang chờ đợi cháu từ hồi tháng Mười và kế hoạch của nhiều người đã phải hủy bỏ. Nếu có gì không ổn và cháu không thể làm được việc ấy thì hãy viết cho bác. Còn nếu không thì hãy tĩnh lại đi, thế mới là cháu ngoan, và hãy bắt liên lạc với người của bác như thường lệ vào thứ Năm tới.

Người bác yêu mến nhưng đang hoang mang của cháu,

Ralph

Lá thư làm dâng trào nỗi ân hận trong lòng Christopher. Một diều khá lạ lùng là, nó nghĩ đến việc Tacroy với những con hôn mê trong chuồng cu của anh ta thì ít, mà nó nghĩ đến Thánh Nữ thì nhiều. Nhà trường đã dạy nó rằng nó không thể cứ thè thốt bữa bã và nuốt lời dễ dàng. Nó đã thè đổi những cuốn sách để lấy con Throgmorten, và nó đã làm lơ với Thánh Nữ, mặc dù đó chỉ là một đứa con gái. Nhà trường xem thái độ đó còn tệ hại hơn cả việc không chịu làm những gì mà một ông bác đã yêu cầu. Trong cơn ăn năn, Christopher hiểu ra rằng rốt cuộc nó sắp phải đem tiêu cái đồng sovereign của bác Ralph cho nếu nó muốn trả cho Thánh Nữ một thứ gì đó gần gũi với giá trị của con Throgmorten. Tiếc thật đấy, vì giờ đây nó đã biết rằng đồng sovereign vàng là một khoản tiền lớn. Nhưng đâu giờ nó vẫn còn giữ đồng sáu pence của bác Ralph cơ mà.

Điều rắc rối là ở chỗ nhà trường cũng

đã dạy nó rằng bạn con gái là một diều Hoàn Toàn Bí Ẩn và chúng rất khác với bạn con trai. Nó không có chút ý niệm gì về bạn con gái thích những loại sách nào. Nó buộc lòng phải hỏi ý kiến Oneir, vì thằng này có một bà chị.

“Đủ loại sách ủy mi,” Oneir nhún vai nói. “Mình cũng không nhớ nữa.”

“Thế thì bồ ra nhà sách với mình để coi bồ có nhận ra cuốn nào không nhe?” Christopher đề nghị.

“Được thôi,” Oneir đồng ý. “Thế mình được cái gì nào?”

“Mình sẽ làm bài hình học cho bồ tối nay, và cả bài đại số nữa,” Christopher nói.

Với thỏa thuận này, Oneir ra nhà sách cùng Christopher trong khoảng thời gian giữa các tiết học và giờ uống trà. Ở đó, nó gần như ngay lập tức lựa ra được cuốn *Những Dêm Ả Rập* (*không trích lược*).

“Cuốn này được đấy,” Oneir nói.

Nó lựa tiếp một cuốn có tựa đề *Bé*

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

Tanya và Những Chuyện Thần Tiên, mà Christopher mới liếc sơ đã nhét vội về giá sách.

"Mình thấy chị mình đọc cuốn này," Oneir nói, khá sô sàng. "Con nhỏ mà bồ định tặng sách là ai vậy?"

"Nó cũng cõi tuổi tụi mình," Christopher nói.

Và vì Oneir vẫn nhìn nó chờ một lời giải thích tiếp, và cũng vì nó biết chắc chắn rằng Oneir sẽ chẳng đời nào tin có một ai đó mang tên là Thánh Nữ, nên nó nói thêm,

"Mình có một nhóc em họ tên là Caroline⁽¹⁾."

Điều này quá đúng. Mẹ đã từng cho nó xem ảnh chân dung nhóc em họ, tóc tai cứ xoắn tít và quần áo đầy những ren. Oneir sẽ chẳng đời nào biết câu này không hề ăn nhập gì đến câu trước.

"Thế thì chờ mình một chút xíu," Oneir nói, "Để coi mình có lựa được thứ gì thực là quá cõi ủy mị không."

1. Caroline: Ca-rô-lin.

Cuộc giải thoát lương thiện

Oneir di vần vơ dọc theo các giá sách, bỏ lại Christopher lần giờ cuốn Những Đêm Ả Rập. Trông có vẻ hay ra phết, Christopher nghĩ thế. Rủi thay, qua các tranh vẽ, nó nhận thấy cuốn sách chỉ toàn nói về một nơi nào đó rất giống với cái Bất-Kỳ-Đâu của bản thân Thánh Nữ. Nó sợ rằng Thánh Nữ sẽ gọi đó là sách giáo dục.

"A, đây rồi! Thứ này thì chắc cú là ủy mi rồi đây!" Oneir thốt lên, trỏ vào nguyên một hàng sách. "Sách Millie⁽¹⁾ này ở đây có cả đống."

Millie Đi Học, Christopher đọc, Millie của Trường Lowood House⁽²⁾, Millie Chơi Đùa. Nó lôi ra một cuốn mang tựa đề Giờ Tuyệt Nhất của Millie. Cuốn sách có hình những nữ sinh ăn mặc rất sặc sỡ ở trang bìa cùng với một dòng chữ nhỏ: "Một câu chuyện đạo đức và nâng cao tâm hồn về cô bé học trò yêu thích của bạn. Bạn sẽ được khóc cùng Millie, vui cùng Millie, và

1. Millie: Mi-li.

2. Lowood House: Lu-gút Haoz

sẽ được gặp lại tất cả các bạn bè của mình ở trường Lowood House..."

"Chị của cậu thích mấy cuốn này thật sao?" nó ngỡ vực hỏi.

"Mê tít nữa ấy chứ," Oneir nói. "Chị ấy cứ đọc đi đọc mãi mà lần nào cũng khóc."

Mặc dù thường thức sách kiểu đó nghe có vẻ tức cười, nhưng Christopher vẫn tin chắc rằng Oneir hẳn là rành hơn nó. Mấy cuốn sách trị giá hai pound và sáu pence mỗi cuốn. Christopher lựa ra năm cuốn đầu tiên, ra tới cuốn *Millie Trên Tầng Bốn*, rồi mua luôn cuốn *Những Đêm Ả Rập* cho chính nó bằng khoản tiền dư ra. Dù sao đó cũng là đồng sovereign vàng của nó kia mà.

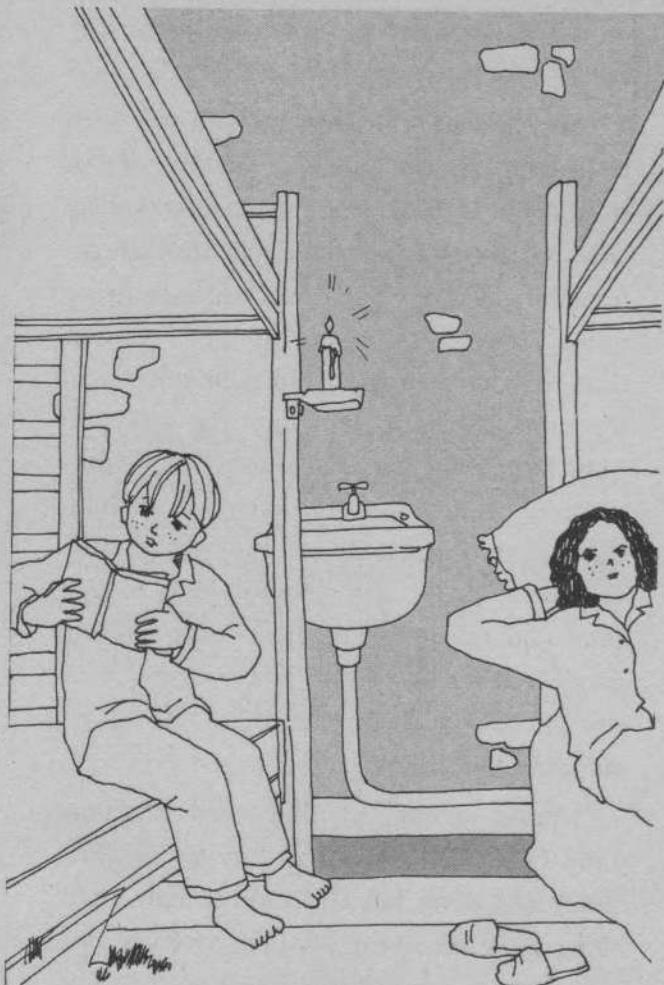
"Chú gói giùm cháu mấy cuốn sách Millie vào thứ gì đó không thấm nước được không ạ?" Nó yêu cầu người bán hàng. "Cháu sẽ gửi ra nước ngoài mà." Người bán hàng sốt sắng lôi ra tấm giấy sáp, rồi, không cần đợi yêu cầu, tết hẳn

một quai xách cho gói hàng bằng sợi dây cột.

Tối hôm đó, Christopher giấu gói sách trong giường nó. Oneir chôm một cây nến trong bếp và lớn giọng đọc cuốn *Những Đêm Ả Rập*, mà hóa ra lại là một khoản mua hời. 'Không trích lược' hình như có nghĩa là đủ thứ chuyện thú vị nhơ nhớp được đưa cả vào trong đó. Christopher bị lôi cuốn đến mức sém quên cả việc suy nghĩ làm cách nào đến được Điểm-Nằm-Giữa từ phòng ngủ tập thể. Có lẽ điều quan trọng là phải di bọc một góc phòng. Nó quyết định rằng góc tốt nhất là góc phía bên kia bồn rửa, ngay cạnh giường của Fenning, rồi yên trí nằm nghe Oneir đọc cho đến khi nến cháy hết. Sau đó, nó sẽ phải lên đường.

Nhưng nó cực kỳ thất vọng khi thấy rằng chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Suối nhiều giờ đồng hồ, Christopher nằm nghe tiếng ngáy, tiếng mớ và tiếng thở phì phò của tụi nhóc kia. Một hồi sau, nó trở dậy, mang theo gói sách rón rén bước trên sàn

... ngay cạnh giường của Fenning,
rồi yên trí nằm nghe Oneir đọc.

nhà lạnh giá đi đến chỗ góc phòng ở cạnh giường Fenning. Nhưng đi được một chút, nó đã biết làm như vậy là không đúng. Nó trở về giường, nằm đó thêm nhiều giờ nữa, và vẫn không có gì xảy ra cho đến tận lúc nó chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau là thứ Năm, tức là ngày mà nó được dặn phải gặp anh Tacroy. Biết rằng đêm đó nó sẽ rất bận rộn không thể giao sách được, Christopher bỏ chúng lại trong chiếc tủ đầu giường, rồi đích thân nó đọc to cuốn *Những Đêm Ả Rập* để có thể kiểm soát thời gian đến khi mọi người đều ngủ cả. Nó cứ đọc như thế. Tất cả mấy đứa nhóc kia đến hạn là bắt đầu ngáy, mờ và phì phò như thông lệ, chỉ còn lại mỗi mình nó nằm thao thức, không tài nào đến được Điểm-Nằm-Giữa mà cũng không ngủ thiếp đi được.

Đến lúc này, nó bắt đầu thấy lo lắng một cách nghiêm túc. Có lẽ muốn đến các Bất-Kỳ-Dâu chỉ có con đường duy nhất là thông qua phòng ngủ trẻ con ở trong ngôi nhà tại Luân Đôn. Hay cũng có thể

TÍCH GIÓI PHÙ THỦY

đây chỉ đơn giản là nó đã mất đi cái khả năng nằm mơ đó?. Nó nghĩ về Tacroy đang trong cơn mê man vô ích của mình, nghĩ về Thánh Nữ đang nguyễn giáng sự báo ứng của Asheth lên nó, rồi nó nghe tiếng chim bắt đầu hót trước khi chìm vào giấc ngủ đêm hôm đó.

CHƯƠNG BÂY

Sáng hôm sau, Matron⁽¹⁾ nhận ra cảnh ngộ của Christopher qua đôi mắt đỏ ngầu vì thiếu ngủ. Con nhỏ bèn lao tới nó.

"Ngủ không được chớ gì?" con nhỏ nói. "Tôi luôn quan sát, mấy tên đeo niềng răng. Theo tôi, mấy ông nha sĩ đó cóc biết niềng răng bất tiện như thế nào đâu. Tôi sẽ đến gỡ nó cho bồ đêm nay trước khi sập tối. Đến sáng bồ tới mà lấy về. Tôi vẫn hay làm chuyện này cả cho Mainwright Major. Hiệu quả lắm đấy nhe, bồ cứ đợi mà xem."

1. Matron: Ma-trông.
2. Mainwright Major: Men-gioai Mây-giơ.

Christopher tuyệt đối chẳng có chút tin tưởng nào vào cái ý tưởng này. Mọi người đều biết đó là một trong những nỗi ám ảnh của Matron. Nhưng, trước sự ngạc nhiên của Christopher, việc đó hóa ra lại hiệu nghiệm. Nó thấy mình chìm vào giấc ngủ ngay khi Fenning vừa dợm đọc *Những Đêm Ả Rập*. Nó vừa đủ tỉnh táo để kịp mò tìm gói sách trong hộc tủ thì đã ngủ như chết. Và đến đây một chuyện thậm chí còn đáng ngạc nhiên hơn đã diễn ra. Nó ra khỏi giường, cầm theo gói sách, băng qua phòng ngủ tập thể mà coi bộ chẳng ai để ý gì đến nó. Nó bước thẳng đến bên cạnh Fenning, thế mà Fenning cũng chỉ tiếp tục đọc với cây nến ăn cắp được đong đưa ở trên gối. Chẳng ai có vẻ gì là nhận ra Christopher khi nó bọc quanh góc phòng, thoát khỏi phòng ngủ tập thể, bước ra lối đi trên thung lũng.

Quần áo của nó đã nằm sẵn trên lối đi và nó chỉ việc mặc chúng vào, treo gói sách ở đai lưng để hai tay được rảnh mà trèo qua Điểm-Năm-Giữa. Và nó đã đến được Điểm-Năm-Giữa.

Quá nhiều chuyện đã xảy ra kể từ khi Christopher ở đó lần cuối, đến mức nó thấy nơi này như thể lần đầu tiên. Mắt nó cố tìm ý nghĩa cho cái lối xiên xéo vô hình thù của những tảng đá, và nó vẫn không tài nào hiểu ra. Sự vô hình thù gây ra một cảm giác sợ hãi vô hình thù trong nó mà gió sương và mưa đập trong sương càng làm cho tồi tệ hơn lên. Tuy vậy, sự trống rỗng tột độ còn đáng sợ hơn nữa.

Khi Christopher bắt đầu leo rồi trượt xuống Xê-ri Mười, với gió rít xung quanh và những giọt sương làm cho vách đá ẩm ướt và trơn tuột, nó nghĩ hồi bé nó đã đúng khi cho rằng đây là phần bị sót lại khi các thế giới được tạo thành. Điểm-Năm-Giữa đích xác là như vậy. Chẳng có ai ở đây để giúp nó nếu rủi như nó bị trượt ngã gãy chân. Thế rồi gói sách làm nó mất thăng bằng và nó bị trượt chân thật, tuột xuống phải mươi thước mới dừng lại được, trái tim nó như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Phải như nó không biết nó đã từng hàng trăm lần leo

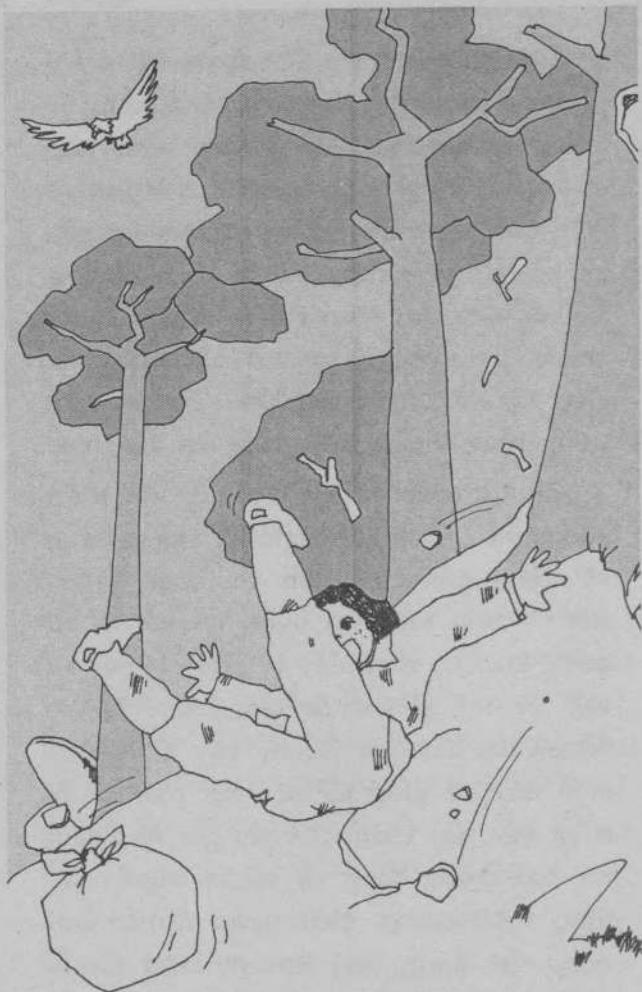

Cuộc giải thoát lương thiện

qua đây thì hắn nó đã nghĩ mình điên khùng mới đi làm cái chuyện này.

Nó thấy nhẹ nhõm hắn khi leo vào được bên trong thung lũng nóng và lần xuống cái thành phố có những bức tường trông như vẩy bùn. Những ông già vẫn đang ngồi dụ rắn ở ngoài thành. Trong thành vẫn là sự náo nhiệt của những mùi khác nhau, những con dê và những người đứng ngồi dưới tán dù. Và Christopher nhận thấy mình vẫn sợ, có điều là giờ đây nó thấy sợ ai đó đột nhiên trỏ vào nó và hét lên, "Tên trộm mèo trong đèn kia rồi!" Nó vẫn chưa quên cái cảm giác ngọn giáo ấy đâm xuyên qua ngực. Nó bắt đầu bức tức chính bản thân. Chẳng lẽ lại chính là nhà trường đã dạy nó phải biết sợ sệt như thế này sao?

Khi nó ra đến lối đi nhỏ bên hông bức tường của ngôi đèn - kỳ này người ta đổ bỏ hàng đống củ cải ở đây - nó sợ hãi đến mức hầu như không thể nào tiếp tục di chuyển được. Nó phải tự cưỡng bách mình ép vào bức tường gai bằng cách đếm đến

... gác sách làm nó mất thăng bằng
và nó bị trượt chân thật.

THẾ Giới Phù THỦY

một trăm, xong tự nhủ, mình bắt buộc phải vô thôi. Và khi đã gần băng qua bờ tường thì nó khụng lại, dõi mắt qua đám cây leo, nhìn lũ mèo trong nắng chói, mà tưởng như không cách nào tiếp tục được. Nhưng lũ mèo chẳng để ý gì đến nó. Chẳng có ai quanh đó. Christopher tự nhủ nó quả là ngu ngốc nếu băng qua suốt bấy nhiêu quãng đường để rồi chỉ đứng đực ra ở trong tường. Nó lách mình chui khỏi đám cây leo, rón rén đi tới chiếc cổng vòm đồ sộ với gói sách húc vào nó đau điếng mỗi bước chân.

Thánh Nữ đang ngồi dưới đất giữa khoảng sân mát, chơi đùa với một đại gia đình các chú mèo con. Hai trong số chúng mang màu cù gừng và ánh mắt mạnh mẽ của con Throgmorten. Khi trông thấy Christopher, Thánh Nữ đứng bật dậy giữa những tiếng loảng xoảng của nữ trang, hất văng đám mèo ra đủ mọi hướng.

"Ngươi mang sách tới!" con bé nói. "Ta không ngờ ngươi trở lại!"

"Tôi luôn luôn giữ lời," Christopher

Cuộc giải thoát lương thiện

nói, có phần hơi huênh hoang.

Thánh Nữ quan sát nó tháo gói sách khỏi đai lưng mà như vẫn thấy điều này thật khó tin. Hai tay con bé hơi run run khi đón lấy gói giấy sáp, và thậm chí còn run rẩy hơn nữa khi quỳ trên gạch sàn để xé, bứt, và lột cho đến khi giấy và dây rời cả ra. Đám mèo con quấn lấy dây và giấy bọc, làm đủ trò nhào lộn, thế mà mắt của Thánh Nữ vẫn dính chặt vào chồng sách. Nó quỳ xuống nhìn.

"Ô! Năm cuốn lận!"

"Coi như quà Giáng Sinh mà," Christopher nói.

"Giáng Sinh là gì?"

Thánh Nữ lơ đãnh hỏi. Nó bị hút vào việc vuốt ve những cái bìa sách. Vuốt một hồi, nó mở từng cuốn ra, vùi đầu vào, rồi gấp vội lại như thể bị choáng ngợp bởi những gì trông thấy.

"Ô, ta nhớ ra rồi," nó nói. "Giáng Sinh là lễ hội của bọn Tà đạo, phải vậy không?"

"Ngược lại thì có," Christopher nói.

"Chính các người mới là Tà đạo."

"Không, chúng ta không phải là Tà đạo. Asheth luôn nói thật," Thánh Nữ nói mà có vẻ không thực sự chú tâm lắm. "Năm cuốn," nó thốt lên. "Ta sẽ dùng được một tuần nếu cố tình đọc thật chậm. Ta nên bắt đầu từ cuốn nào bây giờ?"

"Tôi mang đến cho bạn năm cuốn đầu tiên," Christopher nói. "Nên bắt đầu từ cuốn *Millie Đi Học*."

"Ý ngươi nói còn có những cuốn khác à!" Thánh Nữ reo lên. "Có cả thảy bao nhiêu cuốn vậy?"

"Tôi không đếm... Đâu như năm cuốn nữa," Christopher nói.

"Năm cuốn! Người có muốn bắt thêm con mèo khác không vậy?" Thánh Nữ hỏi.

"Không đâu," Christopher nói chắc nịch. "Một con Throgmorten cũng đã là quá đủ rồi, cảm ơn."

"Nhưng ta đâu có thứ gì khác để trao đổi!" Thánh Nữ nói. "Ta phải có năm cuốn sách còn lại!"

Nó bật dậy giữa tiếng loảng xoảng inh ôi của nữ trang rồi bắt đầu gỡ chiếc vòng tay trông như rắn đeo ở phía trên cùng.

"Có lẽ Mẹ Proudfoot⁽¹⁾ sẽ không để ý bị thiếu đi một cái. Trong đó có nguyên cả hòm vòng tay lận mà."

Christopher tự hỏi không biết con bé này nghĩ nó lấy chiếc vòng tay ấy để làm gì. Để deo à? Nó biết trên trường người ta sẽ nghĩ như thế nào về việc đó.

"Để đọc trước mấy cuốn sách đã! Biết đâu bạn không thích chúng thì sao!" nó khuyên.

"Ta biết chúng rất tuyệt," Thánh Nữ nói trong khi tiếp tục cố gỡ cái vòng.

"Tôi sẽ đem những cuốn khác đến tặng cho bạn," Christopher vội nói.

"Nhưng điều đó có nghĩa ta phải làm việc gì đó cho ngươi. Asheth luôn sòng phẳng với các món nợ của mình,"

Thánh Nữ nói. Chiếc vòng bung mạnh ra.

1. Proudfoot: Prao-phút.

THẾ GIỚI PHÙ THỦY

"Đây. Ta sẽ mua các cuốn sách của ngươi bằng món này. Cầm lấy đi."

Nó dúi chiếc vòng vào tay Christopher.

Ngay lúc chiếc vòng vừa chạm vào nó, Christopher thấy mình bỗng rời khỏi tất cả mọi thứ nơi đây. Khoảng sân, đám cây leo, lũ mèo, tất cả đều hóa thành sương mù - kể cả khuôn mặt bầu binh của Thánh Nữ, mà lúc này như đông lại trong trạng thái biến đổi từ háo hức sang sững sốt - và Christopher rời khỏi đó, rời, rời tiếp, để rồi đập mạnh lên chiếc giường của nó trong căn phòng ngủ tập thể tối thui. RẦM!

"Chuyện gì vậy?"

Fenning run run thốt lên, còn Oneir thì nói, chừng như vẫn còn trong cơn mê ngủ:

"Cứu! Có người rơi xuống từ nóc nhà."

"Có cần tao gọi Matron tới không vậy?"
Tên nào đó cất tiếng hỏi.

"Thôi đừng có khùng. Mình chỉ nằm mơ thôi mà,"

Cuộc giải thoát lương thiện

Christopher nói, khá bồn chồn vì vừa mới trải qua một cú sốc mạnh. Nó lại bị thêm một cú sốc nữa khi phát hiện ra mình đang mặc pyjama chứ không phải là bộ đồ mà nó biết nó đã khoác vào khi ở trong thung lũng. Khi mấy đứa kia đã dịu xuống, nó sờ soạng khắp giường kiếm gói sách. Và khi không thấy gói sách, nó chuyển sang kiếm cái vòng. Nhưng nó cũng không thấy cái vòng đâu.

Đến sáng, nó kiểm lại lần nữa, nhưng cái vòng vẫn biệt tăm. Nó cho rằng chuyện này chẳng có gì đáng ngạc nhiên, khi nghĩ tới lời bác Ralph đã nói rằng con Throgmorten trị giá bao nhiêu. May cuốn sách trị giá 12 pound và 6 pence thì đúng chỉ là một đổi chác quá bèo so với con mèo trị giá hàng ngàn pound. Chắc hẳn đã có một ai đó, một thứ gì đó nhận ra là nó đã lừa Thánh nữ nên mới ra nồng nỗi này.

Nó biết rằng bằng mọi cách, nó sẽ phải kiếm tiền để mua năm cuốn sách còn lại kia, đem đến cho Thánh Nữ. Trong khi chờ đợi, nó thấy nhớ anh Tacroy, và nghĩ

rằng tốt hơn cả là thử gặp lại anh ấy vào ngày thứ Năm tới.

Đến thứ Năm, Christopher sém quên mất Tacroy. Chỉ do sơ suất mà nó đã ngủ gục giữa một đoạn đặc biệt lê thê của *Những Đêm Ả Rập*. *Những Đêm Ả Rập* đã trở thành cuốn truyện đọc ưa chuộng của phòng ngủ tập thể. Chúng luân phiên nhau chôm nến và đọc lớn cho những đứa khác nghe. Đêm đó là đến phiên Oneir, và cái tên Oneir này cứ đọc đều đặn một giọng hệt như ông giáo sĩ của nhà trường đọc Kinh Thánh. Và đêm đó Oneir lại đi sâu vào một nhóm nhân vật rầm rộ có tên gọi là anh em nhà Niên Lịch. Fenning làm cho cả bọn bàn cãi um lên khi đưa ra giả thuyết vì sao họ lại mang tên như thế. Và thế là Christopher rơi luôn vào giấc ngủ. Ngay lập tức, nó nhận ra mình đang bước ra ngoài thung lũng.

Tacroy đang ngồi trên lối đi, cạnh đống quần áo của Christopher. Christopher liếc đống quần áo và tự hỏi làm cách nào chúng lại nằm đây. Tacroy đang ngồi bó

gối như thể anh ấy đã phải chờ rất lâu, và anh có vẻ rất ngạc nhiên khi thấy Christopher.

"Anh không ngờ lại gặp được em!" anh ấy nói rồi nhoẻn cười, mặc dù trông anh rất mệt mỏi.

Christopher cảm thấy xấu hổ và ngượng nghẹn.

"Em tưởng anh phải giận ghê gớm lắm..." nó mở lời.

"Thôi dẹp đi," Tacroy nói. "Anh được trả công để đi vào những cơn hôn mê, chứ em thì có được gì đâu. Với anh đó chỉ là công việc thôi – mặc dù anh phải nói rằng anh rất mong em có mặt ở đây để làm anh rắn lại."

Anh ta sải chân trên lối đi, và Christopher có thể nhìn thấy đá và cỏ xuyên qua chiếc quần xanh sờn rách. Rồi anh duỗi hai tay trên đầu và ngáp dài.

"Em có vẻ không muốn tiếp tục các cuộc thử nghiệm này, đúng không?" anh hỏi. "Em bận học và ở trường vui hơn

TẾ GIỚI RÌU THỦY

nhiều so với việc leo vào các thung lũng ban đêm, phải vậy không?"

Vì Tacroy nói năng hiền lành như thế, Christopher càng thấy xấu hổ hơn. Nó đã quên khuấy mất việc anh ấy xử tốt với nó như thế nào.

"Đi nhiên là em muốn tiếp tục," nó nói. "Đêm nay tựi mình đi đâu vậy?"

"Chẳng đâu cả," Tacroy nói. "Bây giờ anh gần ra khỏi cơn hôn mê rồi còn gì. Đây chỉ là một nỗ lực để bắt liên lạc lại với em thôi. Nhưng nếu em thực sự muốn tiếp tục thì bác của em đang chuẩn bị gửi một cỗ xe đến Xê-ri Sáu vào thứ Năm tới. Em cũng biết rồi đấy, đó là cái nơi trong Kỷ nguyên Băng giá ấy mà. Nhưng có thực là em còn muốn tiếp tục không vậy?"

Tacroy nhìn Christopher bằng cặp mắt ríu lại thành những nếp nhăn lo lắng:

"Em không nhất thiết phải tiếp tục, em biết đấy."

"Em biết, nhưng em muốn tiếp tục cơ

Cuộc giải thoát lương thiện

mà," Christopher nói. "Hẹn gặp lại anh thứ Năm tới vậy nhé." Rồi nó dội trở về giường, nơi nó thích thú nghe tiếp coi rõ cuộc chuyện gì đã xảy ra với anh em nhà Niên Lịch.

Phần còn lại của học kỳ trôi qua rất nhanh, từ bài học này đến bài học khác, từ câu chuyện này đến câu chuyện khác trong *Những Đêm Ả Rập*, từ thứ Năm này đến thứ Năm khác. Khi leo qua Điểm-Năm-Giữa để gặp Tacroy hôm thứ Năm đầu tiên, Christopher vẫn cảm thấy rất sợ, nhưng nó thấy đỡ sợ hơn khi biết Tacroy đang chờ nó ở bên ngoài thung lũng thứ năm. Chẳng mấy chốc nó đã quen thuộc trở lại và các cuộc thử nghiệm lại tiếp diễn như trước đây.

Có ai đó đã thu xếp để Christopher đón lễ Giáng Sinh cùng với chú Charles⁽¹⁾ và dì Alice⁽²⁾, tức cha mẹ của nhỏ em họ Caroline. Họ sống trong một ngôi nhà lớn rất gần vùng nông thôn, cũng ở tại

1. Charles: Sắc

2. Alice: A-lítx

Surrey¹⁾, và nhỏ em họ Caroline mặc dù nhỏ hơn nó đến ba tuổi và lại là con gái nhưng hóa ra cũng rất vui. Christopher thích thú học hỏi tất cả những gì người ta vẫn hay làm ở nông thôn - kể cả việc ném tuyết cùng với đám nhóc chăn ngựa và Caroline, hay thử leo lên con ngựa non béo ụ của Caroline - nhưng nó rất hoang mang khi thấy chẳng ai đả động gì đến ba nó. Chú Charles là em của ba. Nó nhận thấy rằng ba hình như đã bất hòa với toàn bộ gia đình. Mặc dù vậy, dì Alice vẫn tỏ ra rất tử tế khi cố làm sao để nó hưởng một lễ Giáng Sinh vui vẻ. Món quà Giáng Sinh ưng ý nhất của Christopher là một đồng sovereign vàng nữa của bác Ralph, kẹp trong một tấm thiệp. Vậy tức là nó có thể mua thêm mấy cuốn sách khác cho Thánh Nữ.

Khi nhập học trở lại, nó mò ngay ra nhà sách mua năm cuốn Millie và nhờ bọc chúng lại trong giấy sáp giống như mấy cuốn trước. Mất mười hai pound và sáu

pence nữa bù vào giá trị của con Throgmorten. Với cái kiểu nhỏ giọt này, nó nghĩ có lẽ nó phải bưng những gói sách vượt qua Điểm-Năm-Giữa suốt cuộc đời còn lại mất thôi.

Trong đèn, Thánh Nữ đang ở trong căn phòng nhập nhèm ánh sáng, chui đầu vào cuốn *Giờ Tuyệt Nhất* của Millie. Khi Christopher bước vào, nó nhảy dựng lên, dúi cuốn sách một cách tội lỗi xuống dưới những chiếc gối.

“Ồ, ra là ngươi!” con bé nói. “Chớ bao giờ lảng lặng đi vào như thế này nữa nhé, nếu không ta sẽ trở thành một Asheth chết ngay tức thì! Chuyện gì xảy ra lần vừa rồi vậy? Người dột nhiên biến thành ma chui tột xuống sàn nhà.”

“Tôi có biết gì đâu,” Christopher nói, “chỉ thấy là tôi rơi đánh rầm trở lại giường. Tôi đem đến cho bạn năm cuốn sách kia đây.”

“Tuyệt vời...!” Thánh Nữ háo hức thốt lên.

1. Surrey: Xơ-rây

Nhưng nó chợt khụng lại, diềm tĩnh nói,

"Ngươi rất tử tế, nhưng ta không dám chắc Asheth có muốn ta nhận chúng hay không sau những gì đã xảy ra khi ta định đưa cho ngươi chiếc vòng tay."

"Không sao đâu," Christopher nói. "Tôi nghĩ Asheth phải biết rằng con Throgmorten trị giá đến cả ngàn pound lận. Tôi có đem đến cho bạn cả thư viện nhà trường cũng đâu trả nổi con mèo đó."

"Ồ," Thánh Nữ thốt lên. "Thế thì... Nhân tiện xin hỏi con Throgmorten ra sao rồi?"

Vì Christopher không biết tin tức gì của con mèo, nó bèn bâng quơ nói,

"Nhẩy nhót lung tung, bắt nạt mấy con mèo khác và cào người ta," rồi chuyển vội đề tài trước khi Thánh Nữ kịp nhận ra là những tin tức đó chỉ là do Christopher đoán mò:

"Năm cuốn sách đâu có hay không vậy?"

Khuôn mặt tròn của Thánh Nữ trở nên hớn hở, kiểu khó lòng mà kềm néo được. Và con bé cũng giang cả hai tay ra.

"Đó là những cuốn sách tuyệt diệu nhất thế giới này! Ta giống như đang thực sự ở trường Lowood House vậy. Mỗi lần đọc chúng, ta đều khóc."

Oneir đoán trúng phóc, Christopher nghĩ thế khi quan sát Thánh Nữ tháo gói sách mới giữa những tiếng rên hãi lòng nho nhỏ và tiếng vòng xuyến loảng xoảng.

"Ồ, Millie quả thật đã trở thành Cô gái Ngôi Sao!" Nó thốt lên khi nhặt cuốn *Millie – Cô Gái Ngôi Sao*. "Ta vẫn tự hỏi đi hỏi lại mãi bạn ấy sẽ được như thế không. Kiểu gì bạn ấy cũng phải nhận được thứ gì đó khá hơn so với cái con bé Delphina⁽¹⁾ xấu xa đó chớ."

Nó trùi mến vuốt cuốn sách, rồi chợt gây bất ngờ cho Christopher bằng câu hỏi:

"Chuyện gì đã xảy ra khi ngươi đem

1. Delphina: Đen-phin-na

con Throgmorten đi vậy? Mẹ Proudfood bảo ta rằng Cánh tay của Asheth đã giết chết tên trộm."

"Thì họ đã thử rồi đấy thôi," Christopher lúng túng nói, cố lấy giọng bình thường.

"Thế thì," Thánh Nữ nói, "Ngươi rất dũng cảm khi chấp nhận cuộc đổi chác và ngươi xứng đáng được ban thưởng. Ngươi có thích được thưởng không – không phải là đổi chác hay thanh toán mà là một phần thưởng cơ đấy?"

"Tùy bạn thôi," Christopher thận trọng nói.

"Thế thì hãy theo ta," Thánh Nữ nói.

Nó loảng xoảng đứng bật dậy, thu thập những cuốn sách mới cùng với cuốn sách cũ ở dưới gối, rồi gom luôn giấy gói với sợi dây. Đoạn nó quẳng nguyên đống vào tường. Toàn bộ sáu cuốn sách và giấy gói xoay tít rồi biến mất, tựa như có chiếc nắp vừa đậy xuống một chiếc hộp tàng hình. Chẳng còn dấu vết gì để chứng minh rằng chúng đã từng ở đó. Một lần nữa, Christopher thấy thật là ấn tượng.

"Vậy là Mẹ Proudfood khỏi biết luôn," Thánh Nữ giải thích khi dẫn đường đi vào một chiếc sân mát. "Ta cũng mến bà ấy lắm, nhưng bà ấy nghiêm khắc quá và cứ thọc mũi vào tất cả mọi thứ."

"Thế nếu muốn lấy sách về thì bạn làm cách nào?" Christopher hỏi.

"Ta triệu hồi cuốn nào mà ta muốn," Thánh Nữ nói khi lách qua đám cây leo ở cổng vòm. "Đối với một Asheth sống thì đó chỉ là chuyện nhỏ."

Nó dẫn đường Christopher qua một sân nắng chói, giữa bầy mèo, tới một cái cổng tò vò mà Christopher còn nhớ tương đối kỹ. Đó chính là cái cổng mà nó đã vọt vào cùng với con Throgmorten gào thét trong làn. Christopher bắt đầu thấy lo lo và mơ hồ cho rằng cái ý tưởng về một phần thưởng của Thánh Nữ kia không có gì khác hơn là đem cống chính cái mạng của nó.

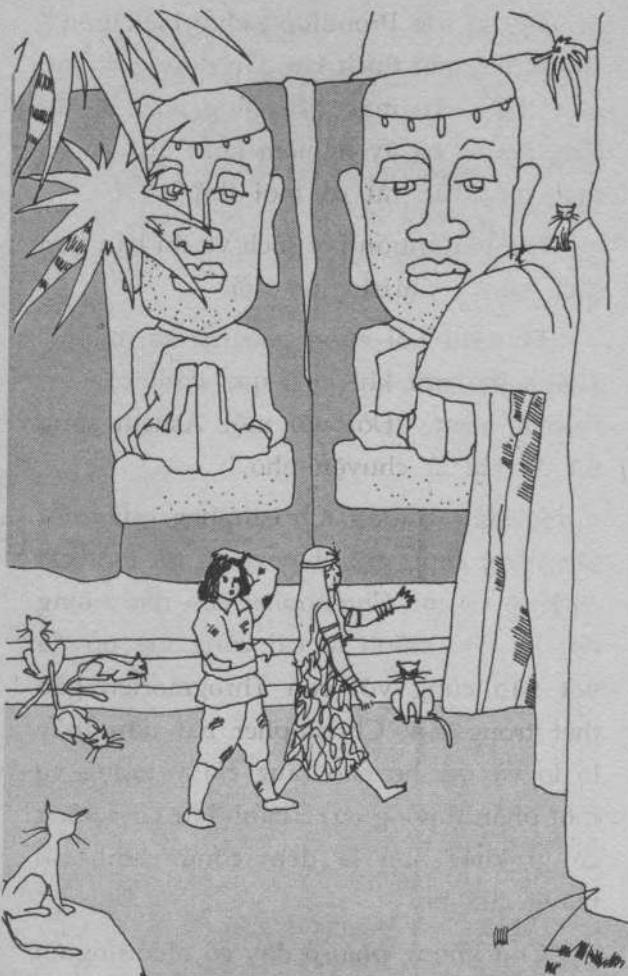
"Chứ không phải ở đây có nhiều người lắm à?" Christopher hỏi, hơi chùng chân một tí.

Cuộc giải thoát lương thiện

"Giờ thì không. Mùa nắng, người ta nầm ngáy khò khò cả mấy tiếng đồng hồ." Thánh Nữ nói, chắc nịch.

Christopher miến cưỡng đi theo Thánh Nữ dọc những lối đi tăm tối. Giờ thì nó nghĩ, đây không hẳn là lối mà nó đã chạy trốn trước đây, mặc dù cũng khó lòng mà có thể biết đích xác được. Một hồi sau, chúng đi đến một cổng vòm lớn có treo những tấm rèm vàng hår như trong suốt. Có một luồng sáng ban ngày chói chang ở phía bên kia cổng. Thánh Nữ rẽ rèm rồi loảng xoảng vã Christopher bước vào. Phía trước chúng hình như là một thân cây già cỗi, tăm tối. Nó già cỗi đến mức bị sâu đục khắp nơi và hår hết các cành đã mất sạch. Và có thứ gì đó đang phát ra một mùi ngọt thở, hơi hơi giống mùi hương trầm ở nhà thờ nhưng dày đặc hơn và gắt hơn. Thánh Nữ di bọc qua thân cây, bước xuống vài bậc cấp thâm thấp, đi vào một vùng không gian ngập ánh nắng ban ngày chói chang được chắn bởi nhiều tấm rèm vàng nữa cách vài mét,

Nó dẫn đường Christopher qua một sân nắng chói,
giữa bầy mèo...

THẾ Giới Phù THỦY

trông chẳng khác gì một căn phòng bằng vàng. Đến đây, Thánh Nữ quay lại đối mặt với thân cây.

"Đây là Miếu thờ Asheth," Thánh Nữ nói. "Chỉ có những kẻ mới nhập đạo mới được phép vào đây. Đó chính là phần thưởng của ngươi. Nhìn kia. Đây chính là ta."

Christopher quay lại và cảm thấy dứt khoát rằng nó đã bị lừa. Từ phía bên này, thân cây hóa ra là một pho tượng khổng lồ hình một người phụ nữ có bốn cánh tay. Rõ ràng là Ngôi Đền chẳng tiếc gì mà không mạ vàng phần lưng của pho tượng gỗ, nhưng họ chỉ trang hoàng cho pho tượng ở phía trước. Từng ly mà mắt nhìn thấy được ở người phụ nữ đều lấp lánh một màu vàng bơ, và bà ta đeo lủng lẳng những dây chuyền, vòng tay, vòng chân, bông tai, tất cả đều bằng vàng. Áo bà ta mặc là một tấm dát vàng và trên cả bốn lòng bàn tay chìa ra của bà ta đều có một viên hồng ngọc. Thêm những viên đá quý khác lấp lánh trên chiếc miện cao ngất của

... thân cây hóa ra là một pho tượng khổng lồ hình một người phụ nữ có bốn cánh tay.

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

bà. Ngôi Miếu được thiết kế sao đó để ánh sáng ban ngày đâm chêch xuống từ trên nóc, đầy ẩn tượng. Ánh sáng ấy rơi vào từng viên đá quý, tạo ra một cảm giác tráng lệ, nhưng lại bị che phủ bởi những làn khói dày thoát lên từ một chiếc lư vàng cạnh những bàn chân vàng khổng lồ của người đàn bà. Chỉ có Tà đạo mới gây nên được hiệu quả như vậy.

Sau khi chờ một lúc để Christopher phát biểu gì đó, Thánh Nữ nói:

“Đây là Asheth. Bà ấy là ta và ta là bà ấy, và đây chính là diện mạo thần thánh của bà ấy. Ta nghĩ chắc ngươi cũng muốn biết con người thật của ta.”

Christopher quay sang Thánh Nữ, toan nói, không, bạn không phải là bà ấy: bạn đâu có bốn cánh tay. Nhưng Thánh Nữ đã vô đứng trong vùng không gian vàng ngập khói với hai tay dang ra theo cùng một tư thế với hai cánh tay phía trên của pho tượng, và nó giờ đây quả thực đã có tới bốn cánh tay. Hai cánh tay phía dưới trông mờ mờ sau tấm rèm vàng, đeo cùng

Cuộc giải thoát lương thiện

những loại vòng, sấp xếp theo cùng một thứ tự y hệt như ở hai cánh tay dưới của pho tượng. Christopher ngược nhìn khuôn mặt vàng trơn nhẵn của pho tượng và nghĩ, sao mà qua ánh mắt vô hồn kia, pho tượng trông hà khắc và có vẻ ang ác.

“Bà ấy trông không thông minh bằng bạn,” nó nói.

Đó là điều duy nhất nó có thể nghĩ ra để mà không đến nỗi khiếm nhã.

“Bà ấy đang trình diễn vẻ ngoài Cực-Kỳ-Ngu-Ngốc,” Thánh Nữ nói. “Chớ để điều đó đánh lừa. Bà ấy không muốn mọi người biết thật ra bà ấy thông minh đến cỡ nào. Đó là một vẻ ngoài rất hữu ích. Ta sử dụng nó rất nhiều trong các buổi học, mỗi khi Mẹ Proudfoot hay Mẹ Donson⁽¹⁾ giảng những đoạn chán ngấy.”

Đúng, đó quả là một vẻ ngoài hữu ích, Christopher nghĩ, tốt hơn nhiều so với cái nhìn mơ màng mà nó vẫn sử dụng trong các giờ phép thuật.

1. Donson: Đản-xân

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

"Làm sao bạn làm được cái vẻ ngoài đó?" Christopher quan tâm dò hỏi.

Trước khi Thánh Nữ kịp trả lời thì đã có tiếng bước chân lạch bạch ở phía sau pho tượng. Một giọng khỏe, thánh thót nhưng the thé, vọng vào:

"Thánh Nữ? Con làm gì trong Miếu vào giờ này thế?"

Cả Christopher và Thánh Nữ đều rơi vào trạng thái hoảng loạn, nhưng mỗi đứa phản ứng một cách khác nhau. Christopher quay lại để chui ra, xuyên qua một cặp rèm vàng khác, nhưng lại nghe thấy tiếng dép lạch bạch cả ở phía ấy nên dành tuyệt vọng lui vô. Thánh Nữ thì thào:

"Ô, Mẹ Proudfoot chết dỗi! Hình như bà ấy luôn luôn có cách để linh cảm được ta đang ở đâu!"

Rồi nó quay mòng mòng, cố giăng ra bằng được chiếc vòng ở cánh tay phía trên.

Một bàn chân trần dài ngoằng, rồi gần như toàn bộ một chiếc cẳng, trong bộ váy

Cuộc giải thoát lương thiện

màu nâu đỏ xuất hiện sau pho tượng vàng. Christopher đã bó tay chịu trận. Nhưng Thánh Nữ, nhận thấy rằng mình sẽ chẳng bao giờ tháo chiếc vòng ra kịp, bèn chộp lấy cánh tay Christopher và giữ cánh tay ấy sát vào đống nữ trang đang khua leng keng trên cánh tay mình.

Lại giống hệt như lần trước, mọi thứ bỗng trở nên mù mờ và Christopher rơi bịch trở lại với chiếc giường của nó trong phòng ngủ tập thể. Rầm!

"Đừng làm như vậy chớ!" Fenning nói sau khi giật mình choàng tỉnh. "Bồ không kiểm soát nổi mấy giấc mơ của bồ à?"

"Được rồi, mình không mơ như vậy nữa."

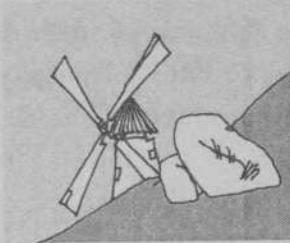
Christopher nói mà toát mồ hôi hột sau cú thoát nạn trong gang tấc này. Thật là điên khùng hết sức: một con bé bé tí lại giả bộ làm một Thánh Nữ, trong khi đó thực ra chỉ là một cái tượng gỗ bị mọt ăn. Bản thân Christopher thấy nó chẳng có gì để ghét cô bé Thánh Nữ cả. Nó rất

T H E G R O I R H U T H Y

thán phục sự nhanh trí của con bé, và nó cũng ước sao học được cả cái vẻ ngoài Cực-Kỳ-Ngu-Si cùng với màn ảo thuật giấu sách vô tường của con bé. Nhưng mấy trò đó, xét cho cùng, không đáng để phải liều thân.

CHƯƠNG TÁM

Suốt thời gian còn lại của học kỳ mùa xuân, Christopher đều đặn đến các Bất-Kỳ-Đâu cùng Tacroy, và nó chẳng bao giờ thử di một mình cả. Lúc này, bác Ralph hình như đã sắp đặt xong một chuỗi các thử nghiệm. Christopher gặp Tacroy ở các xê-ri Một, Ba, Năm, Bẩy và Chín, rồi tiếp đến là Tám, Sáu, Bốn và Hai, luôn luôn đi theo trình tự đó, nhưng không phải lúc nào cũng đến cùng một chỗ hoặc ở ngoài rìa của cùng một thung lũng.

Ở mỗi Bất-Kỳ-Đâu đều có người chờ sẵn với những đống hàng mà, căn cứ theo trọng lượng và cảm giác, mỗi lần đều chứa những thứ khác nhau. Các gói hàng

ở xê-ri Một luôn lẩn nhổn và nặng. Ở xê-ri Bốn chúng là những chiếc hộp phẳng phiu. Ở xê-ri Hai và Năm, chúng được nén chặt và bốc mùi cá, điều đó cũng dễ hiểu bởi lẽ các Bất-Kỳ-Đâu này có nhiều sông nước quá chừng. Ở xê-ri Tám, đám phụ nữ luôn có hơi thở sắc mùi tỏi và những gói hàng lần nào cũng có cùng một mùi rất hôi hám. Còn ngoài ra thì hình như chẳng có luật lệ gì ráo.

Christopher đã quen biết hầu hết những người cung ứng hàng. Nó thường cười đùa với họ trong khi chất hàng lên cỗ xe không ngựa kéo. Và trong khi các thử nghiệm nối nhau tiếp diễn, các đại phu thủy của bác Ralph cũng đã dần dần hoàn thiện cỗ xe. Đến cuối học kỳ, cỗ xe đã có thể tự di chuyển, không cần Tacroy và Christopher phải è cổ kéo ngược lên các thung lũng để đến Điểm-Năm-Giữa nữa.

Quả thực, dần dà các cuộc thử nghiệm đã trở nên quen thuộc đến mức chúng cũng không khác với trường học là mấy.

Christopher cũng vừa làm vừa nghĩ ngợi đến các chuyện linh tinh khác, hệt như nó vẫn thường làm trong các tiết phép thuật, tiếng Anh và trong các buổi cầu nguyện ở trên trường.

"Tại sao tụi mình chẳng bao giờ đến xê-ri Mười Một hết vậy?" nó hỏi khi hai anh em leo lên một trong các thung lũng ở xê-ri Một với một xe đầy hàng nặng và lẩn nhổn trượt theo phía sau.

"Chẳng ai đến Mười Một cả," Tacroy nói cộc lốc.

Christopher nhận thấy anh ấy đang muốn đổi đề tài. Nó hỏi tại sao.

"Bởi vì," Tacroy nói, "vì theo anh, ở đó có những người kỳ lạ - nếu như em có thể gọi họ là người. Họ không được thân thiện cho lắm."

Tacroy từ chối không chịu nói gì thêm. Điều này khiến Christopher rất bức vì nó có linh cảm mạnh mẽ rằng anh ta biết nhiều hơn thế. Nhưng tuần lễ này tâm trạng Tacroy không được tốt. Cô gái cổ

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

lỗ sĩ đã bị dính bệnh cúm và Tacroy buộc phải thuê cái cõi thổi sáo nghiêm khắc kia về thổi sáo cho anh ngủ.

Anh ấy thở dài nói:

"Đâu đó trong thế giới của tụi mình chắc hẳn cũng phải có một cô gái chơi thu cầm không giận dỗi khi anh chuyển thành trong suốt chứ hả?"

Có lẽ vì Tacroy cứ lải nhải suốt về những chuyện như thế mà giờ đây Christopher đã vẽ ra một hình ảnh rất lăng mạn về anh: nhịn đói trên chuồng cu và tự hành hạ mình vì tình.

"Tại sao bác Ralph không cho em gặp anh tại Luân Đôn?" nó hỏi.

"Đã bảo em đẹp chuyện này đi rồi cơ mà, Christopher!"

Tacroy nói rồi chặn không tiếp tục tranh cãi bằng cách bước vào làn sương khói của Điểm-Năm-Giữa với cỗ xe cuồn cuộn ở phía sau.

Cái lý lịch đầy lăng mạn của Tacroy cứ ám ảnh Christopher suốt học kỳ đó, đặc

Cuộc giải thoát lương thiện

biệt một lần, trong phòng ngủ tập thể, tình cờ nó thốt ra một câu và nhờ đó phát hiện ra rằng chẳng đứa nào trong đám biết "con rơi" là gì cả. Thằng Oneir còn nói:

"Mình ước gì được là con rơi, như vậy sẽ khỏi phải đi theo nghiệp của ba mình."

Nhưng chuyện này đã ra khỏi tâm trí Christopher khi nó phải bận bịu lo chuẩn bị cho kỳ nghỉ Phục Sinh. Mẹ viết thư bảo nó đến Genoa⁽¹⁾ với bà, nhưng đến phút cuối hóa ra là bà lại không đi nữa, thay vào đó, bà chuẩn bị đến Weimar⁽²⁾, mà chỗ đó thì không còn phòng nào cho Christopher. Nó phải trải qua gần hai tuần lễ tự túc ở trong trường sau khi tất cả học trò đã về nhà, đợi nhà trường viết thư cho chú Charles, rồi chú Charles thu xếp để một người em trai khác của ba, là chú Conrad⁽³⁾, nhận nó về trong thời gian bốn ngày. Trong khi chờ đợi, do nhà

1. Genoa: Giơ-noa

2. Weimar: Guây-ma

3. Conrad: Con-rat

trường đã đóng cửa, Christopher được gửi đến sống với bác Ralph ở Luân Đôn.

Nhưng Christopher đã hết sức thất vọng: bác Ralph đi vắng. Cả căn nhà của bác gần như được đóng kín mít, cửa néo khắp nơi đều bị khóa, và người duy nhất có mặt đó là ông quản gia. Christopher mất vài ngày đi chơi lang thang một mình quanh Luân Đôn.

Việc đó té ra cũng thú vị như đi thăm hiểm một Bất-Kỳ-Đâu. Luân Đôn có nhiều công viên, tượng đài, và những nhạc công đường phố. Và mọi con đường, dù chật hẹp cách mấy, đều đầy nghẹt những xe bò với xe ngựa. Tới ngày thứ hai, Christopher thấy mình đang ở chợ Covent Garden⁽¹⁾, giữa những dống rau trái, và nó đã ở lại đó cho đến tối do bị mấy người phụ khuân vác hớp hồn. Mỗi người họ có thể khuân ít nhất sáu chiếc lèn đầy, chất cao thành chồng ở trên đầu, mà không hề lượng choạng. Cuối cùng, nó quay ra để trở về và chợt bắt gặp một thân hình

1. Covent Garden: Câu-vân Ga-dân.

cường tráng quen thuộc trong bộ đồ xanh sờn rách đang bước trên con đường hẹp phía trước.

"Tacroy!" Christopher gọi lớn rồi chạy rượt theo anh ta.

Tacroy hình như không nghe thấy. Anh vẫn tiếp tục bước, chiếc đầu xoăn tít lầm lũi cúi gầm. Rồi anh rẽ vào con đường hẹp kế tiếp, không để Christopher bắt kịp. Khi Christopher khụng lại ở góc đường thì đã chẳng còn dấu vết gì của anh nữa. Nhưng nó biết đó chính là Tacroy, không trật vào đâu được. Chiếc chuồng cu hắn chỉ ở đâu đây, rất gần. Thế là nó dành phần thời gian còn lại ở Luân Đôn lang thang quanh phố Covent Garden, hy vọng bắt gặp Tacroy thêm lần nữa, nhưng chẳng được tích sự gì. Tacroy không xuất hiện trở lại.

Sau đó, Christopher đến sống ở nhà chú Conrad tại Wiltshire⁽¹⁾, nơi chỉ có một điều chán chường duy nhất chính là thằng

1. Wiltshire: Ghiu-t-sia

Cuộc giải thoát lương thiện

"Không biết làm phép, đúng không?"

em họ Francis⁽¹⁾. Francis cùng tuổi với Christopher, và thuộc loại nhóc tì mà Fenning vẫn gọi là "ngố chảnh". Christopher khi dỗ Francis về điều đó, còn Francis thì khi dỗ Christopher vì nó được nuôi lớn ở thành thị và chưa bao giờ cưỡi ngựa đi săn. Thật ra, Francis khi dỗ Christopher cũng còn vì một lý do khác nữa, đó là do Christopher đã ngã đánh uy chấn đến lần thứ bảy từ lưng con ngựa non hiền lành nhất trong đàn ngựa.

"Không biết làm phép, đúng không?" Francis nói, ngạo mạn nhìn xuống Christopher từ chót vót trên lưng con ngựa hung thiến. "Chả có gì ngạc nhiên. Ai biểu ba của anh đi lấy cái mụ Argent⁽²⁾ xấu xa ấy làm chi. Bây giờ thì không ai trong gia đình tôi thèm dây dưa với ba anh."

Do Christopher biết tống rằng Francis đã dùng phép thuật hất nó văng khỏi con ngựa non, nó chẳng biết làm gì hơn là nghiến chặt răng và cảm thấy bà nó đã

1. Francis: Phrang-xit

2. Argent: A-giân

THẾ Grōi PHÙ THỦY

thực sự bị cái chi họ nhà Chant này tống khứ đi rồi. Do đó, được trở lại trường học, đối với Christopher, quả là một sự nhẹ nhõm.

Còn hơn cả nhẹ nhõm ấy chứ. Lúc này đang là mùa cricket. Chỉ gần như sau một đêm, Christopher đã bị môn cricket ám ảnh. Cả Oneir cũng thế.

"Đó là môn thể thao vua mà," Oneir sùng bái nói, rồi nó huy động hết khả năng tài chính của mình đi mua tất cả những cuốn sách về cricket. Nó và Christopher quyết định rằng khi nào lớn lên, hai đứa sẽ trở thành cầu thủ cricket chuyên nghiệp..

"Dẹp luôn, khỏi theo cái nghiệp của ba mình!" Oneir nói.

Christopher rất tán thành, chỉ có điều trong trường của nó thì còn phải nghĩ tới các kế hoạch vô Hội của mẹ nó. "Mình sẽ tự mình quyết định!" Nó nghĩ thế. Và tự nhiên nó có cảm giác như vừa thoát khỏi một lời nguyền. Nó rất ngạc nhiên phát hiện ra nó có tính quyết đoán và

Cuộc giải thoát Lương thiện

dãy hoài bão như thế nào. Nó và Oneir ngày nào cũng tập dợt cricket, và cả Fenning nữa. Thằng này tuy chơi dở òm nhưng cũng bị thuyết phục chạy đuổi theo trái bóng. Giữa chúng với nhau, chúng toàn nói chuyện cricket, và về đêm, Christopher mơ những giấc mơ bình thường cũng chỉ toàn về cricket.

Thế là, gần như là một sự chen ngang khó chịu, khi vào ngày thứ Năm đầu tiên của học kỳ, nó buộc phải hy sinh những giấc mơ cricket để đi gặp Tacroy ở xê-ri Năm.

"Em có thấy anh ở Luân Đôn," Christopher nói với anh ta. "Chuồng cu của anh ở gần phố Covent Garden, đúng không?"

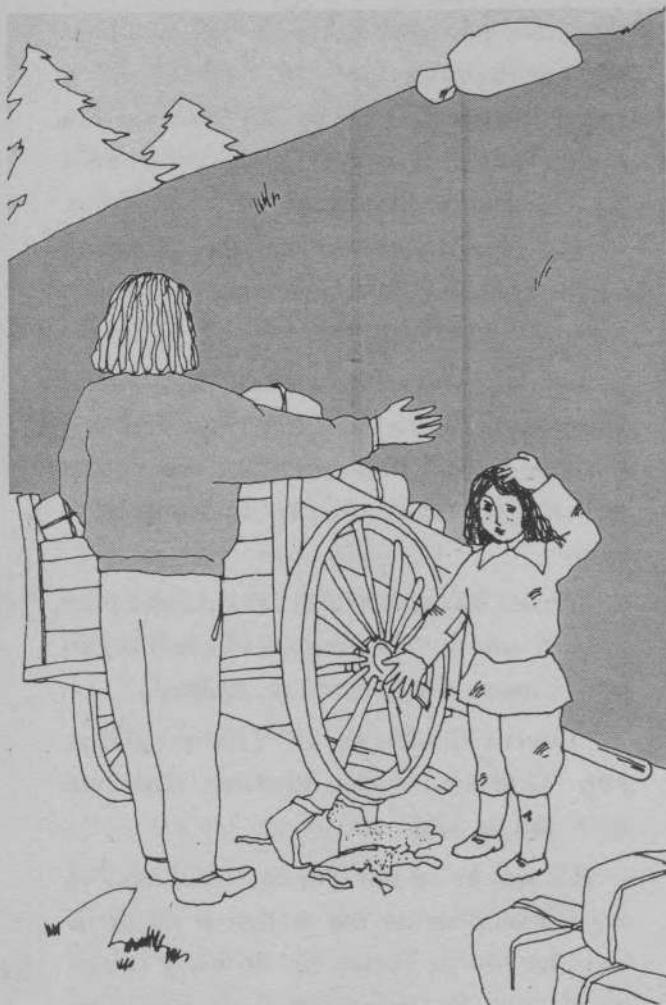
"Covent Garden ấy à?" Tacroy ngẩn ra nói. "Làm sao ở gần đó được. Chắc em nhìn lộn ai khác rồi."

Rồi anh ấy cứ nói như vậy hoài, ngay cả khi Christopher đã mô tả thật tỉ mỉ đó là con phố nào và Tacroy lúc đó trông ra sao.

"Không có đâu," anh ta nói. "Chắc em đã rượt theo anh chàng nào lừa hoặc rồi."

Cuộc giải thoát lương thiện

Bọc hàng rơi uy ch xuống đất...

Christopher biết đó chính là Tacroy. Nó thấy hoang mang. Nhưng cãi với anh ta xem ra chẳng được cái tích sự gì. Nó bắt đầu chất lên cổ xe những bọc hàng bốc mùi cá rồi trở lại với những suy nghĩ về cricket. Hiển nhiên, do không để tâm đến việc mình đang làm, nó đã thả một bọc xuống trật vị trí. Bọc hàng rơi uy ch xuống đất, sém trúng Tacroy, và từ bọc hàng rỉ ra một mùi cá thậm chí còn nồng nặc hơn trước.

"Khiếp!" Christopher nói. "đồ quỷ gì thế này?"

"Ai mà biết!" Tacroy nói. "Anh chỉ là tay sai của bác em thôi. Có chuyện gì vậy? Tối nay đầu óc em ở đâu thế?"

"Em xin lỗi," Christopher nói trong khi lượm bọc hàng. "Tại em đang nghĩ về môn cricket."

Khuôn mặt Tacroy chợt sáng lên:

"Em chơi chân phát bóng hay đánh gậy?"

"Đánh gậy," Christopher nói. "Em muốn trở thành dân chuyên nghiệp."

THẾ Giới Phù THỦY

"Còn anh thì phát bóng," Tacroy nói.
"Xoay chân có hơi chậm, anh tự đánh giá
mình như thế, dù vậy anh chơi không tệ
chút nào đâu nhe. Anh chơi rất nhiều
trận cho... thôi được, đó tuy chỉ là đội
bóng làng thật đấy, nhưng tụi anh luôn
chiến thắng. Anh thường kết thúc bằng
bảy phát vô gôn, và anh cũng chơi gậy
được chút đỉnh. Em chơi vị trí nào, người
khai bóng à?"

"Không, em khoái làm cầu thủ đánh
gậy," Christopher nói.

Hai anh em nói chuyện về cricket suốt
thời gian Christopher chất hàng lên xe.
Sau đó, họ thả bộ ngoài bãi biển, những
con sóng vỗ xanh biếc một bên, và cả hai
lại tiếp tục bàn luận về cricket. Tacroy
nhiều lần toan biểu diễn tài nghệ của anh
ấy bằng cách nhặt lên viên đá cuội, song
tay anh lại không đủ rắn để cầm được
viên cuội. Cho nên Christopher bèn tìm
một thanh gỗ dẹt để dùng làm gậy và
Tacroy đứng cạnh, giảng giải cho nó phải
đánh bóng như thế nào.

Cuộc giải thoát lương thiện

Sau đó, ở Bất-Kỳ-Đâu nào mà họ đến,
Tacroy cũng mở khóa huấn luyện cho
Christopher, và cả hai anh em cứ bàn luận
không ngừng nghỉ về cricket. Tacroy là
một huấn luyện viên giỏi. Christopher học
được từ anh nhiều hơn vô số kể so với
những thứ nó học được từ thầy thể dục
ở trong trường. Nó ngày càng ấp ú nồng
hoài bão đẹp đẽ về việc sẽ chơi chuyên
nghiệp cho đội Surrey hay một tỉnh nào
đó, khi nó đã đánh được chắc bóng ra
biên khắp quanh sân. Quả thực, Tacroy
dạy nó tốt đến mức nó bắt đầu nuôi lớn
từng ngày cái tham vọng được lọt vào
đội tuyển của nhà trường.

Giờ đây cả bọn đang đọc lớn mấy
cuốn sách về cricket của Oneir trong phòng
ngủ tập thể. Matron đã phát hiện ra
Những Đêm Ả Rập và cuỗm nó đi mất,
nhưng chẳng ai thèm quan tâm. Cả lũ con
trai trong phòng ngủ tập thể, ngay đến
cả Fenning, đều đang phát rồ vì cricket,
mà Christopher là đứa bị ám ảnh nhiều
hơn cả.

Và tai họa đã giáng xuống, bắt nguồn từ việc Tacroy nói:

“À này, có một thay đổi trong kế hoạch. Thứ năm tới em gặp anh ở Xê-ri Mười được không vậy? Hình như có ai đó đang tìm cách phá hỏng các cuộc thử nghiệm của bác em, cho nên tựi mình phải thay đổi lịch trình.”

Thế là Christopher liền bị cảm giác hơi áy náy làm xao lâng khỏi cricket. Nó biết khi đến Xê-ri Mười, nó có nghĩa vụ phải tiếp tục thanh toán về vụ con Throgmorten, và nó e rằng Thánh Nữ có thể có những biện pháp siêu nhiên để biết được nó đã đến Xê-ri Mười mà không mang thêm sách cho con bé. Nó bước vào thung lũng trong tâm trạng khá lo âu.

Tacroy không có mặt ở đó. Christopher mất cả giờ đồng hồ leo và trườn dốc mới tìm ra được anh ta ở miệng một thung lũng hoàn toàn khác. Lúc này Tacroy đã trở nên hết sức mờ ảo và lỏng lẻo.

“Đồ ngốc,” Tacroy rủa trong lúc Christopher vội vã làm anh ta rắn lại.

“Anh sắp phí mất cơn hôn mê rồi đây này. Em cũng thừa biết ở mỗi Xê-ri đâu chỉ có một địa điểm để hẹn. Kỳ này em bị sao vậy?”

“Có lẽ tại em mải nghĩ về cricket,” Christopher nói.

Cái địa điểm phía bên kia thung lũng mới chẳng hề giống chút nào cái nơi còn sơ khai và có vẻ tà đạo mà Thánh Nữ sinh sống. Đây là bến tàu lớn với những chiếc cần cẩu khổng lồ lững lờ ở trên đầu. Có mấy con tàu lớn chưa từng thấy, những con tàu thép rỉ rỉ với hình thù rất kỳ lạ, được neo lại bằng những sợi cáp bự đến mức Christopher phải bước qua chúng như bước qua một khúc cây. Nhưng nó hiểu đây vẫn là Xêri Mười khi một người đàn ông chờ sẵn bên một cỗ xe bằng thép chất đầy những thùng nhỏ cất tiếng nói:

“Vinh danh Asheth! Tôi cứ tưởng quý vị không bao giờ tới cơ đấy!”

“Ừ, làm lẹ đi,” Tacroy nói. “Chỗ này an toàn hơn cái thành phố Tà đạo kia,

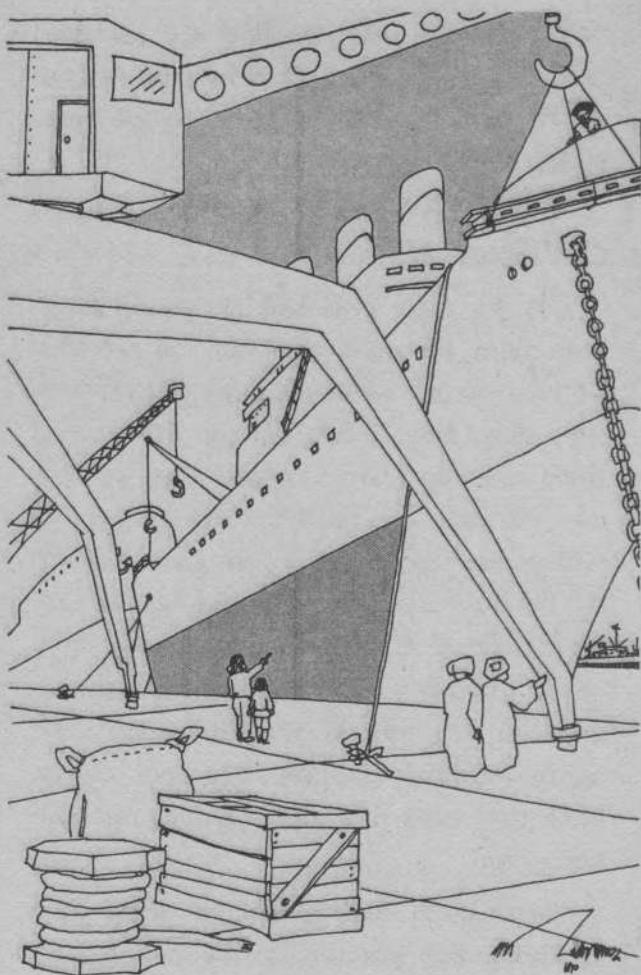
nhưng kẻ thù vẫn có thể lớn vởn quanh đây. Hơn nữa, các ông càng xong sớm thì chúng tôi sẽ càng sớm bắt tay vào cuộc chơi phòng thủ sau này của các ông."

Christopher vội lăn những cái thùng nhỏ từ cỗ xe thép sang cỗ xe ngựa. Khi mấy cái thùng đã được chuyển xong, nó vội cột dây đai để giữ chúng lại. Và, hiển nhiên, do vội vàng, một trong những sợi đai tuột ra khỏi tay nó, rơi trở lại bên hông đối diện của cỗ xe. Nó phải chồm thẳng qua đống hàng để chộp lấy sợi đai. Lúc đó nó nghe có tiếng kim loại leng keng xa xa và vài tiếng la hét, nhưng nó chẳng nghĩ ngợi gì cả, đến khi Tacroy chợt xuất hiện ngay cạnh nó.

"Tránh ra! Tránh ra ngay!"

Tacroy hét lên, hai bàn tay xương xương giật Christopher ra một cách vô ích.

Christopher, vẫn nằm vắt ngang trên các thùng con, ngược lên thấy một chiếc móc khổng lồ ở cuối một sợi dây xích đang quặt về phía nó nhanh đến mức nó không kịp chạy.

Dây là bến tàu lớn với những chiếc cần cẩu khổng lồ lùng lùng ở trên đầu.

Ba của Christopher sẽ ra một quyết định quan trọng đối với cuộc đời của cậu.

Làm thế nào để bộc lộ được phép thuật phi thường của Christopher?

Lần này, một bí mật được hé mở mà đèn chính Christopher cũng không ngờ tới.

Mời các bạn đón xem tập 8:
"PHÉP THUẬT PHI THƯỜNG"

Do Ý Nhi bận ôn thi phép thuật cuối học kỳ mùa xuân nên kỳ này "CLB Phù thủy nhỏ" tạm nghỉ.

Hẹn gặp lại các bạn vào kỳ tới.

NỘI DUNG

CHƯƠNG BỐN	6
CHƯƠNG NĂM	19
CHƯƠNG SÁU	45
CHƯƠNG BÁY	74
CHƯƠNG TÁM	104

THẾ GIỚI PHÙ THỦY

DIANA WYNNE JONES

ANH VIỆT dịch

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Lê Hoàng

Biên tập:

Phan Thị Vàng Anh

Vẽ bìa:

Trí Đức

Minh họa:

Chí Nam

Sửa bản in:

Thu Phương

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

161B Lý Chính Thắng - Quận 3 - Thành phố Hồ Chí Minh

ĐT: 9316289 - 9317849 - 9316211 - 8465595 - 8465596

Fax: 84.8.8437450 - E-mail: nxbtre@hcm.vnn.vn

CHI NHÁNH NHÀ XUẤT BẢN TRẺ TẠI HÀ NỘI

40 Láng Hạ - Quận Đống Đa - Hà Nội

ĐT: (04) 7762128 - Fax: (04) 8357444

E-mail: vanphongnxbtre@hn.vnn.vn

In 4.000 cuốn, khổ 11 x 18cm tại Nhà in Thanh Niên, 62
Trần Huy Liệu - Q.PN - TP. HCM - ĐT : 8440038 -
8445308. Số đăng ký kế hoạch xuất bản 772/119-CXB
do Cục xuất bản cấp ngày 12/07/2002 và giấy trích
ngang KHXB số 1311/2002. In xong và nộp lưu chiểu
tháng 3 năm 2003.